

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIV. évf., 11. szám, 2022. november

The Walker

Red Riding Hood

Gas Priest

Bad Man From Bodie, Gunfight

Salvation

The Dead Of Winter

INFO BOX

JAKUBJAGODA - ARTIST // HOBBYIST // DIGITAL ART

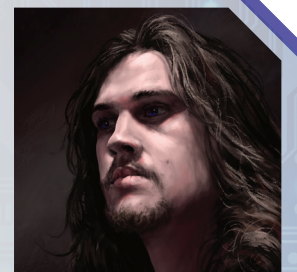
Több mint három éve kutatja a mitológia sötét oldalait, a folklór és a mesék digitálisan elkészített festményein keresztül.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/jakubjagoda>

Közösségi média: https://www.instagram.com/jakub_jagoda_art/

E-mail: anonimanpl@gmail.com

Szerkesztői köszöntő

Ilyen még nem volt a Lidércfény történetében, de immár ezt is megértük. Novemberben két alkalommal is eléggé problémás volt az oldalunk elérhetősége, második alkalommal pedig már konkrétan elérhetlenné vált bő egy napra.

A tárhelyszolgáltatótól megtudtuk, hogy sajnos hardverhiba miatt kiesett az egyik szerverük, éppen az, amelyről a Lidércfény Online is elérhető, ráadásul, amikor elérhetővé vált az oldal, nem tudtak naprakész adatbázist visszaállítani, így a hónap jó részének frissítései, a hetedike után beküldött alkotások sajnos „elvesztek”.

Legalábbis az oldalról, de mi nagyon reménykedünk benne, hogy nálatok, kedves alkotók, azért még megvannak azok a remek, szórakoztató, elgondolkodtató novellák, versek, és az oldalunk fórumán, egyúttal a Facebook oldalunkon felsorolt alkotásokat tudjuk pótolni. Abból az is kiderül, hogy nálunk vannak meg már javított, vagy csak javításra lementett novelláitok, tehát semmi sincs veszve, csak egy kis „időcsapdába” kerültünk.

Jó hír is van viszont!

Mégpedig az, hogy érzésünk szerint egy egész jó kis AKF-et raktunk itt össze ebben a „szerverolajzivatáros” :) időben.

Van itt minden, mi szem-szájnak ingere, de legalábbis mennyiségileg most bizonyosan nem panaszkodhatunk. :)

Ha esetleg mégsem találsz eléggé színesnek a tartalmat, és hiányolod például a könyvajánlókat, zenei beszámolókat (hú, ilyen biza' már valóban rég volt), interjúkat, sorozat-, filmajánlókat, és esetleg neked van a tarsolyodban ilyesmi, vagy szívesen foglalkoznál akár két-három havonta ezek valamelyikével, örömmel biztosítunk neked saját rovatot!

Most viszont nyomás olvasni! :)

Tartalomjegyzék

Novellák

Ann Heart - Tigris	4
SzaGe - A „jelzőberendezés”	4
D. Szűcs Csaba - Perczkiné tragédiája	5
Kereder Márk - Hiányérzet	
– Istenkereső novella	8
Zordonmorc - A döntés	10
Erdős Sándor - Az őrház	12
Aedua - A garabonciás	13
maggoth1 - Vízöntő	21
Norton - Egyperces rémmesék V.	23

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Bri Hornyak - Catlantic City	24
---	----

Sorozat

B. J. Schudla - Új Hajnal vándorai – Az alku már megkötött II.	30
---	----

Versek

Krómer Ágnes - Szentemhez	32
Erdős Sándor - Csoda Bakonybéli	32
Matthew B. Reynolds - Csak lazán	32
angyalka146 - Köszönöm	32
Charles - Céltalanul	33
edwardhooper - Csak Te	33
csabi6669 - A csendben elmerülve	33
Tumicz Krisztina - Összezsugorodom	33
Norton - Kómives Vaszil	34
jocker - Szomorkás tél elő	34
SiPI - (Ir)reális valóság	35
atesz990 - Gazdagon	35
Tad Rayder - Szélcsend	35
Nizi - Álarcok	35

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Ann Heart

Tigris

Anna a parkban sétált. A tél szürkésége és fagyos világa után a napsütés és az egyre jobban kibontakozó természet magával ragadta. Akarta, hogy a zöld bekebelezze és lekét újjá varázsolja megannyi szépségével. A tavasz volt a kedvenc évszaka, ilyenkor mindig annyi csoda érte érzékszerveit, melytől bizsergetően jó érzés töltötte el mindent. Nem volt kedve otthon ülni és bámulni a monitort. Szerette a munkáját, mindig is lenyűgözte a designvilág, és tudta már egészen fiatalon, hogy ő ezzel a szakmával akar foglalkozni. Most inkább élvezte, ahogy beszippanthatja a friss, virágillatú levegőt, melynek édeskésen kellemes aromája egy emlékképet villantott fel agyának mély zugaiból.

Az első csók emlékét. Gondolatai visszarepítették abba az időbe, ahol megtörtént vele az a nem mindennapi, varázslatos dolog, ami egy kamaszlánnyal történhetett. Mikor az ajkaik összeértek, mint a legfinomabb méz, édes mámorba burkolta őt arra a néhány percre, melyben legszívesebben örökre benne maradt volna. A fiú, aki szíve választotta volt, fekete pólót viselt, melyről egy csíkos nagymacska nézett vele farkasszemet. Nagyon tetszett neki az a minta, melyet meg is örökített miután hazaért a randiról.

Ajka mosolyra húzódott a kedves, szinte elfeledett gondolatra. Egy padot látott meg, mely mögött mindenféle színű virágok pompáztak. Azok felé fordulva ült le és

kedvet kapva a szemet gyönyörködtető flóra láttán elővette táskájából sketchbookját és ceruzáját, hogy megörökítse a látványt. Még sosem látott senkit rajzolni utcán, ezért egy kicsit kellemetlenül érezte magát, de ahogy egyre jobban belemerült az alkotásba, szinte megszűnt körülötte a világ. Csak ő és a virágok léteztek.

„A növényi tanulmányrajz gyűjteményembe tökéletes lesz.” – gondolta magában jókedvűen.

– Szia! Klassz rajz – hangzott egy férfi hang a háta mögül.

– Kösz! – szégyellte el magát zavarában. – A virág szép, én csak a báját örökíttem meg a magam módján – fordult a hang irányába. Meglepődve látta, hogy egy kedves ismerős.

– Jól nézel ki. Rajzolásal foglalkozol? Vagy csak úgy...

– Így is mondhatjuk. Webdesigner vagyok, de szabadidőmben szeretek rajzolni mindentfélét, amihez kedvem van. Igazából még sosem csináltam ilyet. Biztosan elég hülyén nézhetek ki.

– Dehogya is. Ne törődj azzal, mit mondanak az emberek. Szerintem nem fognak megkövezni érte.

– Remélem.

Egy szőke hajú, három év körüli kisfiú gurult oda motorkájával hozzájuk és húzkodni kezdte a férfi nadrágját.

– Apa! Apa! Játszi. Menni akajok!

– Jaj Domi, most nem lehet. Bocsi! – vigyorgott a lányra, majd felvette a kapálózó gyermeket, aki elégedetlenségének hangot adva hisztizni kezdett. – Ne haragudj, mennem kell! Ha játszit lát vége a világnak, ha nem megyünk oda. Örülök, hogy találkoztunk. Itt laksz a környéken?

– I... Igen – nyögte zavarodottságában Anna.

– Az jó – mondta mosolyogva, majd maga mögött hagyta a lányt, aki utánuk nézve elmosolyogta magát a férfi pólóján lévő kacsintó tigris láttán.

SzaGe

A „jelzőberendezés”

Régebben olvastam egy különleges kőről, ami megmutatja az időjárást. Csak ki kell tenni a szabad ég alá, mondjuk, a kertbe, és máris lehet látni az aktuális meteorológiát. Például, ha nedves a kő, akkor esik az eső, ha fehér a teteje, akkor havazik, ha a kő forró, akkor ezer ágra süt a nap. Sajnos egy bibi azért akad ezzel kapcsolatban, mert ahhoz, hogy leolvassuk az időjárást, bizony, ki kell menni a kőhöz. Akkor meg már saját bőrünkön is tapasztaljuk, mi a helyzet. Ez nem annyira jó, tehát egy interaktívabb és innovatívabb fortélyhoz kell folyamodnunk. A megoldást egy macska jelenti!

Nézzük meg közelebbről a dolgot! Egy macska, azon kívül, hogy a nap legnagyobb részét átalussza, szeret kijárogatni a kertbe, így akarva-akaratlanul kapcsolatba kerül a környezetével. Ekkor a bundája percek alatt „magába szívja” az aktuális időjárást. Ezután csak annyi dolgunk van, hogy kis idő elteltével magunkhoz hívjuk, megsimogatjuk, beletúrunk a bozontjába. Ekkor már le lehet olvasni, mi „folyik” odakint. Ha például vizes a bundája, akkor

esik, ha csak a tappancsai nedvesek, akkor már elállt az eső, vagy épp deres az idő. Ha forró a bundája, akkor süt a nap, ha csak kézmeleg, akkor felhős az ég. Ha hűvös az a bunda, akkor hideg van, és ha ráadásul fehér pamacsok is beleragadtak, akkor a hó is lehullott már. Ha összeviszsa van borzolva a szőre, akkor még a szél is felkerekedett, vagy rivális macska van a környéken. Ha nehezen vesszük észre, mikor visszaért, akkor nagy köd van. Ha esetlegesen nem akarna visszajönni a kertből, hiába szólítjuk, akkor valószínűleg elaludt egy bokor takarásában. Innen is lehet tudni, hogy kellemes időben lesz részünk a nap hátralévő részében, vagy csak magasról tesz arra, mit akar a gazdi tőle. Végül, ha nem akarózik kimenni a szabadba, akkor hagyni kell még pihenni, és később újra megpróbálni. Ne feledjük: előbb-utóbb magától is kimegy!

De talán a legegyszerűbb, ha kinézünk az ablakon, és azonnal látjuk mi is az aktuális időjárást. Nem szükséges hozzá semmilyen „jelzőberendezés”. Ám az élet túl rövid ahhoz, hogy ne legyen egy macskánk!

D. Szűcs Csaba

Pereczkiné tragédiája

(A novellát megtörtént események ihlették.)

Hódmezővásárhely, 1894 márciusa

1.

Jáhni Richárd, a Vásárhely és Vidéke fiatal hírlapírója egy borongós napon arra érkezett haza a szerkesztőségéből, hogy szépséges hitvese a díványra dőlve keservesen sír.

- Mi a baj, Szilvia? – hajolt fölé.
- Meghalt – zokogta kisláttatva a nő.
- Ki?!
- Sári.

Richárdot megdöbbsentette a tragikus hír. Az elhunyt és Jáhniné egészen kicsi koruk óta ismerték egymást, felcseperedve pedig jó barátnőkké váltak. Életerős, huszonhárom esztendő, szemrevaló teremtés volt, aki 1889-ben nőül ment a nála negyven évvel idősebb helyi neves építészhez, özvegy Pereczki Tamáshoz. A tehetős férfit kőművesmester édesapja révén ismerte meg. A párnak a következő évben egy leánya született.

- Mi történt vele? – kérdezte az újságíró.
- Szomszédasszonyától, Kiss Istvánnétól hallottam – ült fel könnyeit törölgetve Szilvia –, tegnap délután lázzal és hasfájással ágynak esett, hajnali hatra romlott az állapota, húsz perccel később pedig iszonyatos kínok közepette örökre itt hagyott bennünket.

- Mit mondott az orvos, mi okozta a halálát?
- Pereczki nem hívott hozzá doktort. Úgy vélte, Sári csak elrontotta a gyomrát, amiből egy-két napon belül felépül. Ó, istenem, miért nem küldetett az orvosukért?! – fakadt újra sírva Jáhniné. – Ha megteszi, a barátnőm még most is élne!

- Nyugodj meg, szerelmem – ölelte át a feleségét Richárd. – A boncolásakor majd kiderül, milyen betegségben szenvedett, és hogy lett-e volna rá gyógyír – jegyezte meg.

- Nem lesz boncolás – hüppögte kibontakozva férje karjából Szilvia. – Pereczki hallani sem akar arról, hogy szeretett nejét felvágják.

Jáhni együttértett a mérnökkel, de a döntésével már nem értett egyet. Fordított helyzetben ő mindenáron tudni akarná, miféle kór ragadta el tőle a kedvesét. Ha pedig a vizsgálat azt állapítaná meg, hogy a doktor segíthetett volna rajta, vállalná felelőtlensége következményeit. Hirtelen szörnyű gondolat fogalmazódott meg benne.

- Drágám, hogyan jellemeznéd a Pereczki házaspár kapcsolatát? Esetleg voltak nézeteltéréseik, vitáik? – kíváncsiskodott.

- Úgy tűnt, boldogan éltek. Sári legalábbis sohasem panaszkodott nekem – válaszolta Szilvia. – Miért kérded? Csak nem hiszed, hogy a férjének köze van a halálához?

- Nem állítom, hogy bűncselekmény történt – szögezte le a zsnaliszta –, de a körülmények felettébb gyanúsak.

- Mikre gondolsz?

Richárd közölte, sok olyan mérgezéses esetről számolt már be napilapja olvasóinak, amelyekben az áldozatok ugyanezen tüneteket mutatták. Emellett a könnyen beszerezhető mérgek nyomot hagynak a szervezetben, amelyek a boncolás során napvilágra kerülnek.

- De mi oka lett volna megölni?

A jóvágású hírlapíró megvonta a vállát.

- Bármilyen szóba jöhet – mondta.

- Azonnal beszélnünk kell a bátyámmal, hogy rendelje el a boncolást! – állt fel izgatottan Szilvia.

A nő testvére, Rödner Szilárd detektívfelügyelőként szolgált a városi rendőrkapitányságon. A bulldog szívóságú férfiú nemcsak sógora, legjobb barátja is volt Jáhninak.

Fél óra múlva már Szilárd hivatali szobájában ültek. Az egyenruhás figyelmesen hallgatta végig a házaspár mondanivalóját.

- Kézbe veszem az ügyet! – kiáltotta. – Gyertek, beszéljünk el Pereczkivel! – ugrott fel íróasztali karosszékéből a rendőr. – Most miért néztek rám ilyen meglepetten? Tudom, hogy a saját fületekkel akarjátok hallani, mit mond.

2.

A Pereczki-villa a Kisfaludy utcában állt. A különböző építészeti stílusokat ötvöző kétszintes házat természetesen a családfő tervezte. Jáhníék a cseléd lány a tágas és ízlésesen berendezett szalonba vezette, ahol Pereczki Tamás első házasságából született gyermeke, Andor várta őket. Krisztusi korú, magas, jóképű, nőtlen férfi volt, aki apja nyomdokain járva ugyancsak építészdiplomát szerzett.

- Atyám nem fogad most látogatókat, a félárván maradt húgocskámmal foglalkozik – közölte. – Viszont én szívesen állok a rendelkezésükre.

- Rendőrségi ügyben keresem az édesapját, Pereczki úr – mondta hivatalos hangon Rödner Szilárd. – Kérem, hívja ide!

- Hallgatom, detektívfelügyelő úr – lépett a helyiségbe mályvaszínű háziköntösben Pereczki Tamás. Széles vállú, ősz hajú, bajszos úr volt.

- Felmerült a gyanú, hogy a felesége mérgezés áldozatául esett, ezért elrendelem holttestének rendőrorvosi vizsgálatát.

- Fogadok, hogy ez a képtelenség a maga szenzációhajász fejében született meg, Jáhni! – förmedt rá Pereczki az újságíróra. – Gondolom, azt hiszi, én adtam be neki a halálos szert. Jól figyeljenek rám: szerettem Sárát, soha nem lettem volna képes ártani neki!

- Akkor nincs oka tartania a boncolás eredményétől – tárta szét a karját Richárd.

– Hitvesemet a vendégszobában ravataloztuk fel – fordított hátat látogatóinak az építész.

– Intézkedem, hogy még ma beszállítsák a kórház proszektúrájára. Hamarosan jelentkezem, uram – mondta Szilárd, majd távozott a társaival.

3.

Másnap Szilárd délelőtt tizenegy órára a rendőrkapitányságra kérte Peczki Tamást és a Jáhni házaspárt.

– Megkaptam a boncolási jegyzőkönyvet – közölte, miután helyet foglaltak. – „Az elvégzett vizsgálatok alapján kijelenthető – olvasta –, hogy Peczki Tamásné, született Bánfi Sára halálát nem mérgezés okozta.”

Megkönnyebbült sóhaj szakadt fel Szilvia kebléből az orvosi szakvélemény hallatán.

– Örülök, hogy a gyanúm alaptalannak bizonyult – mondta mosolyogva Jáhni Richárd.

– Örül?! – nézett rá villámló szemmel az építész. – Inkább szégyellnie kellene magát, amiért ilyen szörnyűséget feltételezett rólam! – Felállt, döngő léptekkel az ajtóhoz ment, és megmarkolta a fényes rézkilincset. – Többé ne kerüljön a szemem elé, Jáhni! – mennydörögte a vállá fölött visszanezve.

– Legyen szíves, üljön vissza! – kérte Peczkit a detektívfelügyelő. – Az ügy ezzel sajnos még koránt sincs lezárva.

A zsurnaliszta és a felesége összenéztek, meglepte őket a váratlan fordulat.

– Mérnök úr – szólt Szilárd –, ki és milyen operációt hajtott végre néhány héttel ezelőtt Sára asszonyon?

Peczki szürke szeme összeszűkülte, homloka ráncokba szaladt.

– Semmilyen műtétje nem volt – mondta. – Kitől hallotta ezt?

– Itt áll feketén-fehéren – nyújtotta át a jegyzőkönyvet az egyenruhás. – A halottvizsgálatot végző orvos megállapította, az operáció során megsértették a neje hashártyáját, amely emiatt később végzetesen begyulladt.

– Kisebbs beavatkozás lehetett, ami után nem volt szükséges feküdni. Minden bizonnyal azért nem szólt róla nekem, mert nem akarta, hogy feleslegesen aggódjak érte. Rendkívül figyelmes teremtés volt – próbált magyarázatot találni az eltitkolt műtetre a gyászoló mérnök.

– Neked tett említést az operációról? – fordult hűgához a rendőr.

Szilvia megrázta a fejét. Ő az ellenkezőjét feltételezte annak, mint néhai barátnője férje: Sárít komolyabb betegség támadta meg, amellyel valamilyen oknál fogva egyedül akart megbirkózni.

– Felügyelő úr, találja meg a feleségem haláláért felelős doktort, hogy a törvény teljes szigorával lesújthasson rá! – rándult ököibe Peczki Tamás keze.

– Úgy lesz!

Richárdot lelkiismeret-furdalás gyötörte a Peczki ellen megfogalmazott gyanúja miatt. Noha tudta, az akkor jogosan merült fel benne. Nem beszélve arról, hogy enélkül soha nem derült volna fény Sára halálának okára. Hogy szabaduljon a nyugtalanító érzéstől, segíteni akart az eset felgöngyölítésében. Szilárd ennek nem látta akadályát.

Első lépésként felkeresték rendelőjében a Peczki család magánorvosát, Friedländer Pált. A köztisztelőnek örvendő, pápaszemes doktor kijelentette, semmi köze a végzetes műtéthez. Elmondta, Sára asszonyt három hónappal ezelőtt vizsgálta meg utoljára, akkor pedig majd kicsattant az egészségtől. A barátok ezután ábécésorrendben haladva, alaposan kikérdezték a város minden orvosát. De nemcsak őket: asszisztenseiket, közeli ismerőseiket, sőt, még a családtagjaikat is. Végül arra a megállapításra jutottak, hogy egyikük sem az ő emberük. A nyomozás megrekedt.

4.

Egy héttel Peczkiné halála után Szilvia így szólt ebéd közben a férjéhez: – Összetalálkoztam ma Kissnével a piacon. Nagyon idegesnek látszott, a nyomozás állásáról faggatott. Szerintem tud valamit. Beszéljetelek vele!

Richárd és Szilárd uzsonnaidőben becsengetett a Peczkiék szomszédságában élő Kiss család klinkertéglás házába. A feleség nyitott kaput, arca falfehérré vált az urak láttán.

– Szakítana ránk egy kis időt? – kérdezte a detektívfelügyelő.

A testes, ötvenes éveinek közepén járó Kissné zavartan hebegve a konyhába vezette váratlan látogatóit. A helyiségben frissen sült piskóta és vaníliakrém illatának kellemes keveréke szállt a levegőben.

– Foglaljanak helyet – mutatott remegő kézzel két széket a nő. – Kérnek egy csésze teát és egy szelet süteményt?

– Ki műtötte meg Peczki Tamásnéét és miért? – fogta vattát Szilárd.

– Nem tudom, miről beszél – dadogta Peczkiék szomszédasszonya.

– A viselkedése nem erről árulkodik – mondta a hírlapíró. – Az igazság előbb-utóbb kiderül, s ha most nem beszél, később komoly következményekkel kell szembenéznie!

Kiss Istvánné lerogyott egy hokedlire.

– Sára február végén azzal keresett meg – kezdte –, hogy ismerem-e valakit a városban, aki vállal magzatelhajtást.

– Peczkiné gyermeket hordott a szíve alatt – nézett elképedve barátjára Rödner Szilárd, aki ugyanúgy bámult vissza.

– Azt mondta, egy megesett barátnőjének van szüksége a tiltott beavatkozásra – folytatta az asszony. – Persze azonnal átláttam a szitán, nem egy lánytól és asszonytól hallottam már ezt a mesét. Szólni nem szóltam, úgyis tagadta volna.

– Kihez küldte? – kérdezte Jáhni.

– Malácsik Jankához. Bábaasszony, a Máttyás utcában lakik – válaszolta Kissné. – De meg sem fordult a fejemben, hogy a dolog tragédiával végződhet – mentegetőzött. – Sok meggondolatlan hajadonon és olyan anyán segített már, akik nem tudtak volna még egy éhes szájat etetni. Soha senkinek semmi baja nem esett!

– Vagy a felelősségre vonástól tartva eltitkolták – jegyezte meg az újságíró. – Most viszont egyszer s mindenkorra véget vetünk Malácsik Janka üzelmének!

A két férfi ezután bepattant a ház előtt várakozó rendőrségi fogatba, és lóhalálában az angyalcsinálóhoz indult. Szilárd előtte meghagyta Kissnének, hogy holnap reggel

pontban kilenc órákor jelenjen meg vallomástételre a rendőrkapitányságon.

– Miért vetette el a magzatát Sára asszony? – tette fel a kérdést útközben barátjának a detektívfelügyelő.

– Csak egy magyarázat jut az eszembe: nem a férje nemzette.

– Attól még világra hozhatta volna a gyermeket, mint a legifjabb Perczkit.

– Nem, ha tudta, kiderül a házasságtörése – mondta Richárd.

Malácsik Janka, ha akarta sem tagadhatta volna borzasztó másodállását: éppen egy újabb magzatelhajtásra készült elő, amikor bekopogott hozzá a rendőrség. Vasra verve kísérték a fogdába. Késő estig tartó kihallgatásán a középkorú, bájos arcú, bársonyos hangú bába elmondta, ő figyelmeztette Perczkinét a műtét veszélyeire, de az vállalta a kockázatot. Bevallotta, öt éve foglalkozik magzatelhajtással is. Szilárd kérdésére, hogy hányat végzett el eddig, nem tudott pontos számot megadni, háromszáz körülire tette. A beavatkozásért a tehetősektől többet, a szegényektől kevesebbet kért. Tekintélyes summát gyűjtött így össze, amit egy fémdobozban tartott. Ez a házkutatás során a hajópadló alatt kialakított rejtékhelyről került elő.

Jáhninak kivételesen megengedte Szilárd, hogy jelen legyen a „halálbába” – ahogyan a zsurnaliszta Malácsik Jankát nevezte – kihallgatásán. Otthon aztán részletesen beszámolt a feleségének az ebéd utáni eseményekről. Szilvia nem értette, szomorú véget ért barátnője miért döntött a magzatelhajtás mellett.

– Sári szívügyekben mindig egyenes és őszinte volt – jelentette ki. – Elmondta volna a férjének, ha már másba szerelmes, és el akarja hagyni őt. Egyszeri botlás esetén pedig a bocsánatáért esedezett volna, kérve a férfit, sajátjaként szeresse majd a gyermeket.

– Valami azt súgja – fonta össze ujjait Richárd –, hogy az apa személye miatt határozott így...

5.

Rődner Szilárd reggel beállított Jáhniékhoz.

– Perczki Tamáshoz tartok, hogy tájékoztassam a nyomozás eredményéről – mondta. – Elkísérték?

– Örömmel! – vágta rá a hírlapíró.

Az építész a tervrajzokkal teli dolgozószobájában fogadta őket, csatlakozott hozzájuk a fia is.

Richárdnak még a fülében csengett Perczki rendőrségen hozzá intézett figyelmeztetése, miszerint többé ne kerüljön a szeme elé. Attól tartott, a férfi kipenderíti a villából, de végül nem tette szóvá a jelenlétét. Remélte, hogy azért, mert már nem nehezelt rá.

– Gondolom, nem mondok újat azzal, hogy megboldogult nejem nem az én gyermekemet várta – szólott Perczki Tamás, miután végighallgatta a detektívfelügyelő beszámolóját. Harag és csalódottság költözött a szívébe elvesztett szerelme iránt.

– Erre a következtetésre jutottunk mi is – bólintott Szilárd.

– Tudják, az utóbbi időben rendetlenkedik a szívem, ezért Friedländer doktor eltiltott minden megerőltető tevékenységtől.

– A feleségem szerint Sára bevallotta volna önnek a hűtlenségét – mondta Jáhni Richárd a mérnöknek. – Az, hogy nem tette meg, és hogy egy angyalcsinálóhoz fordult, arra utal, a harmadik fél személye fájdalmat okozott volna magának.

– Sejtí, ki lehetett a szerető?

Az újságíró Andorhoz lépett.

– Elment az esze, Jáhni?! – csattant fel Perczki. – Még hogy a fiának és Sárinak viszonyuk lett volna egymással, ugyan már!

– Édesapám... – szólalt meg szemlesütve a fiatal építész.

– Ugye, nem igaz? Mondd, hogy nem!

– Esküszöm, csak egyszer voltunk együtt – tette a szívére a kezét Andor. – Azon a napon csúnyán összekaptatok valamin, ami után te dühösen elviharzottál itthonról. Sára a télikertbe vonult vissza, én akkor épp ott olvastam. Szomorú volt a vitatok miatt, a sírás kerülgette, megpróbáltam hát felvidítani egy kicsit, és valahogy az ágyamban kötöttünk ki. Azonnal megbántuk, hiszen soha nem éreztünk vonzalmat vagy szerelmet a másik iránt. Elhatároztuk, úgy teszünk, mintha semmi sem történt volna kettőnk között. A gyermekünkről nem szólt nekem... Nagyon sajnálom, apa – mondta bűnbánó hangon az ifjú Perczki. – Kérlek, bocsáss meg!

– Pakold össze a holmidat, és hagyd el a házamat! – parancsolta Tamás.

– Könyörgök, beszéljük meg!

– Takarodj! Többé nem vagy a fiam!

– Ne tegye ezt Andorral, uram! – kérte Jáhni. – Vétkezett, de tisztázta a helyzetet, így nem érdemel ily súlyos büntetést. Épp elég csapás a családnak, hogy a hitvese az életével fizetett ezért a ballépésért.

– Ne üsse bele az orrát a mi dolgunkba! – szólott rá a zsurnalisztára az idős mérnök. Homlokán kidagadt minden ér, s villogott a szeme. – Távozzanak maguk is!

– Amikor üt az utolsó órája, meg fogja bánni, hogy kitagadta a fiát. Sajnos akkor már nem lesz ideje rendezni vele a kapcsolatát. Tűnődjön el ezen! – tanácsolta az ajtóból Richárd.

Sára asszonyt két nappal később helyezték örök nyugalomra a református temetőben, százak kísérték utolsó útjára. Néhány hétre rá vádat emeltek Malácsik Janka ellen. Perczki Tamás megkérte egy bizalmas, befolyásos barátját, intézze el, hogy az elhunyt felesége neve ne szerepeljen sem a rendőrségi jegyzőkönyvekben, sem a vádiratban, és az angyalcsináló se beszéljen róla a bíróság előtt. A vezető tisztviselő örömmel segített az építésznek elkerülni a botrányt. Jáhni részletes tudósításokban számolt be a Vásárhely és Vidéke hasábjain a helyi közvéleményt lázban tartó per négy tárgyalási napjáról. Természetesen a hírlapíró sem tárta a nyilvánosság elé Sári történetét. A halálbábát végül sok-sok évnyi börtönbüntetéssel sújtották, öregasszonnyá sorvad, mire szabadul a rácsok mögül. Az ítélethirdetésre Perczki Tamás a fiával együtt érkezett. Richárdot az egyik „szemfülese” – találóan így nevezte az informátorait – úgy tájékoztatta, a hírneves mérnök békülési szándékkal felkereste a Fekete Sas Szállóban lakó Andort. A zsurnaliszta örömmel újságolta a jó hírt Szilviának, s csak remélni tudta, hogy az idő múlásával begyógyulnak a lelki sebek, apa és fia viszonya pedig újra olyan szorossá kovácsolódik, mint amilyen Perczkiné tragédiája előtt volt.

Kereder Márk

Hiányérzet

– Istenkereső novella

Nemrég esett. Kopogás a nyálkás, koromfekete aszfalton. Megszokott hang a saját lépte. A sötétben a bakancs-sarkak erős ütődése jelzi az utat, hogy még nem tért le. Például az árokba. A letérés

„a részegek egyik legfőbb ellensége. Nemsokára beérek a Kinizsire. Ott már több lesz a fény, vannak lámpák.”

Úgy érzi, mintha a semmiben menetelne, de csak megy tovább. Tudja az utat. A vak éjszaka úgy öleli körül, mint ha egyedül csak ő létezne a világban, és ez a világ maga a sötétség lenne csupán, s most ez a fekete plazmaként áramló fényhiány hatással szeretne lenni rá, mint egyedüli teremtményére.

A nagykabátos megáll. Csak nagyon finoman, alig észrevehetően dülöngél. Fiatal bőre alatti enyhe alkoholos bizsergéstől nem érzi a csípős hideget. Beleszagol a külvárosi éjbe. Ázott gaz és benzín illata tódul mereven kikerekedő orrlukaiba. Élvezi, ahogy a hidegszag feszíti tüdejét. Lassan fújja ki. Már látja a kettős lámpasor sárgáját kissé hullámozni az enyhe ködben. Körülötte vaksötét van, de

„már csak negyed óra caplatás a fényig. Ez már a gumitelep magassága. Tényleg, baszki! Régen gyújtottam rá! Már vagy tíz perce!”

Mosolyra húzza cserepes száját a saját viccén. Nagykabátja zsebébe nyúl. Kotorászik. Megvan. A doboz cigi és a gyufa

„nem ázott át szerencsére az esőben. Meg szerencse az is, hogy csak egy keveset esett, amióta eljöttem. Mondták, hogy maradnak még, de egy hegyibuliból még haza is kell valahogy keveredni. Nem tudják, hogy van az. De elállt, baszki!”

Felnéz az ébenfekete, pufók fellegek felé, mintha hálát adna ezért. Odanéz, ahol a csillagoknak kellene lenniük. De mező és város is büntetésben van ezúttal, mintha a csillagtalanság lenne valami ma elkövetett bűnért a fizetség. Aztán gyufazörgés. Erőtlen szikrácskák, többszöri próbálkozás. A gyufa valószínűleg

„mégiscsak nedves, hogy bassza meg!”

A sokadik faszálka eldobása után sikerül végre: gyorsan behajol a születő, éppen felnövőben lévő lángocskába. Hosszan szívja a sercegő rudacsakát. Fújtatva engedi ki a szúrós füstöt, mintha régen csinálta volna. Aztán görnyedve nézi, ahogy az élénksárga-vörös életke lágyan rángatózik a fácska felületén. Aztán – már éppen az ujjá előtt – a lángocska elhalványul, töpörödik, szinte kék lesz. Mintha egy fényársarkány szelíd agóniája menne végbe. A Sárkány pislog még párat: az apró kékség beleszagot néhány pulzáló fényugaracsakát a sötétbe, majd végleg meghal.

A kéz kiejti a gyufaszálat. Az alak felegyenesedik, bár még alig huszonkettő, de a gerince a hosszú naptól roppanva nyújtózik egyenesbe. A kabátos fáradt, de... újra megindul. Haza kell érnie, hiszen

„holnap megint korán kell kelni! Oda kell adnom neki azt a könyvet, jön érte. Mert nem hiszi el... Az istenérvek persze fantasztikusak és kikezdehetetlenek... Kikezdehetetlenek? Tényleg?... Szerintem nem. Én sem tudom a válaszokat, ahogy ő sem. Hiába mondja! Ő is csak egy elvakult hívő! A válaszokat senki sem tudja! Hiába magyarázom! Az enyém az egyetlen út! A megrögzött agnoszticizmus. Amilyen én vagyok! Szebb napjaimon agnosztikus teista! Senki sem tudhatja ebben a létsíkban az igazságot! Egész egyszerűen azért, mert így van megkonstruálva ez a világ és kész! Aki azt mondja, hogy tudja, hogy van-e Isten, vagy nincs-e, az örült, vagy szimplán ostoba és irányítható! ... Istenérvek... Mondjak érveket az ateizmusra? Mi sem könnyebb, Barátom!... Persze én sem hiszem igazából, hogy nincs... pontosabban... remélem... Igen, a „remélem” a jó szó... remélem, hogy létezel te, Isten! Ajánlom, létezz, hiszen annyi mindent jóvá kellene tenned a világban! Létezz, ha mondom! A saját érdekében!” – Gyors járása közben ismét felnéz a csillagtalán, istentelen-sötét égre.

Mutató- és gyűrűsujja között égető érzés éled. Gondolatai feszítőpázmái által felszpannolva bosszúsan veszi észre, hogy az

„egész dekket szűrőig szívtam úgy, hogy ki se élveztem! Na mindegy!”

Ledobja a csikket a gyászfekete kőfolyamra, amiben gyalogol, s addig tapossa vastagtalpú bakancsával a vörös paraszakat, míg mindegyik be nem sötétül. Nem szereti, az ilyen hanyagságot, még valami felgyulladás és ő lesz a hibás!

Aztán ráharap a fogaira. Menni kell. Meghúzza picit. Csak megy. Most csak a lábak mozognak. Lefelé hajtott arc, tarkó fent. A combok! Megfeszül; jobb, bal, jobb, bal, egy-kettő, egy-kettő. Mint a katonaság! Gondolja, az lehet ilyen. Előre néz. Szépen közelednek azok a sárga, ködudvaros foltok. Még pár perc lehajtott fej. Újra. Combok, izmok, inak! Feladat van: jobb-bal, jobb-bal, jobb-bal. Hogy elüsse az erőltetett menet-érzésnek bántását és fárasztását, inkább

„filozófálgatok még egy picit Istenről, ha már az a gyerek ezzel jött. Meg a hülyeségeivel. Benne van a Bibliában! Hah! Persze! Benne van a Bibliában, hogy a Biblia az egyedüli és cáfolhatatlan forrás... Ezt a konkrét öngazolást! A körkörös hivatkozást még az Excel is minden esetben hibáüzenettel jutalmazza! Pedig az egy program, nem is tud gondolkodni!” – mosolyog újra saját poénján.

Úgy érkezik be a fénybe, hogy észre sem veszi. Amikor ráeszmél, hogy már nem kell kigúvadt szemekkel a sötétség ércfalának felületét vizslatnia, merre is van az út, már egész mélyen behatolt a Kinizsire, melynek

„a közepén vagyok már! De jó! Haladok!... Szóval, hol is tartottam?... Ja igen. Isten... Tehát szerintem nem tudjuk, létezik-e! Több milliárd ember élt a történelem folyamán, vagy él most is, de senki sem <tudta>. <Hitte>, az lehet, de nem <tudta>. Talán nem hiába van ez a titok, nem hiába nem ad egyértelmű jeleket, feltartva a kezét, integetve, hogy Hahó Emberek!

Itt vagyok! ...Milyen lenne az már... Nem véletlen, hogy ebben a szférában el van rejtve. Ha létezik, ő akarta így. Rejtőzik. Már ha létezik persze... Léteznie kell, hiszen"

a belső monológot hirtelen vad kutyaugatás szaggatja szét az egyik kapualjából. Túl közel volt hozzá. Az a kutya ennél a sarki háznál

„mindig megugat baszki! Megtanulhattam volna!”

Elsiet, mögötte halkulnak a haragos csaholó hangok. Az alak mérges az erőszakos hang miatt és amiatt is, mert

„nem mutatja meg magát Isten, de léteznie KELL! Mert hiányzik! És mi tud hiányozni? Hát ami létezik! Ami nem létezik, nem hiányzik!”

Nem jön autó, mégis körülnéz, mielőtt átrug a másik oldalra. Talán a megszokás. Egy lélek sincs a fátyolos derengésben. Az utcai lámpák itt mindig azzal a furi intenzív, mély-sárgával égnek, amiről a tojás sárgája jut eszébe. Ezzel a köddel együtt pedig, a köd

„meg mintha a fehérje lenne. Például ezt is Ő teremtette! Mindent Ő csinált! Ő csinált? Mindent? Miért vannak a dolgok maguk? Nem lehetnek csak magukban! Isten, ha nem lenne, hiányozna a képletből. Isten nélkül a dolgok hiányosak lennének. Hiányos a festmény, ha csak áll egy sötét sarokban letakarva és soha senki sem látja. Minden bolygónak van napja. Még ha a bolygóról néha nem is látni. Olyan, mint egy hallgatóság nélküli vers... Nem Költő nélküli vers, mert nem a Teremtést akarom most legitimálni, hanem az... Isten hiányozását. ... Hogy miért van ez az egész... hogy...”

Érzi, hogy gondolatai egyre kuszábbak. Biztos az ital. A sarokhoz ér, ahol mindig fúj éjjel a szél. Még nyáron is. Ki tudja, hogyan, de valahogy olyanok a terepviszonyok, ha

„kibukkanok a keresztútnál, mindig megcsap a szél, én meg vitorlaként hajózik a nagykabátban! Mint most! Tudtam! Hahh... De legalább józanodok... és innen már nincs olyan messze! Már látom a tízemeleteseket is. Onnan meg már sima ügy. Max. egy cigi. Ami már most is hiányzik. Mint Isten. Nem. Isten jobban. Mert Isten egész életemben hiányzott. Azt hiszem ez az a hiányzás, ami minden embernek egyformán a hiányzása. Ebben baszki osztozunk! Ez az érzet mindenkié, ideológiától függetlenül. Ez mindenki hiányérzete. Isten mindenki hiányérzete? Isten az Ember hiányérzete? Ezt a mondatot ki lehet mondani akkor? Hiszen évezredek óta keressük!”

Már jócskán bent van a városban. Sehol semmi és senki. Széles utak, villogó sárga lámpák az autóknak a kereszteződésekben. Most feleslegesen üzemelnek. A csendet csak a szél monoton, ütemesen erősödő-elhaló zúgása zaklatja. Aztán mégis: távolabb egy szemetesekuka felől konzerves doboz gördülésének hangja a betonon. Talán

„macska. Persze, hogy macska, mi más. ... Tehát folytassuk. Adott egy Isten, mondjuk! Most csak tegyük fel. Ha hiányzik... és mondjuk bizonyosságot akarok... nyilván nem kérhetem, hogy

álljon elő, mert – mint mellékelt ábra mutatja –, nem akarja nekünk felfedni magát. De... azt nem kérhetem, hogy... csak nekem fedje fel magát?... Kitaláltam! Megvan!”

Szíve egyre erősebben ver, s nem csak a gyors meneteléstől. Úgy érzi

„megvan egy gondolat! Megtaláltam, hogyan lehetne! A módszer! A módszer, hogy csak én tudjam és Ő! Hogy létezik! Valami olyan dolog, mint abban a Borges novellában, A titkos csodában, hogy csak épp Isten és én tudunk róla! Csak nekem árulja el! Alkut kötik velem! Na idefigyelj, Isten!”

Felnéz, de az égbolt helyett az utcai lámpákkal megvilágított panelház homlokzatát látja igen alacsony perspektívából, ahogy halad el a földszinti garázsok és tárolók előtt. Azért csak folytatja a monológot, amit már hangosan is mond, belelkesülve, hogy

„Legyen ez ilyen! Szóval azt találom ki, hogy csak nekem áruld el egy jellel, hogy létezel! Nem tudja más, mert nem tudhatja más. Tehát én azt mondom Neked, hogy... legyen a postaládánkban... mondjuk egy doboz cigi, egy pakett staub... ha én most hazaérek, és kinyitom. Biztos, hogy senki sem rakott bele. A bedobónyíláson be se fér! De ha benne lesz mégis, én tudni fogom, hogy Te voltál. Mert most találtam ki! Csak Te tudsz róla, hogy kitaláltam. Varázsold bele! És ha bárkinek el akarnám mondani, mint bizonyítékot Isten létezésére, kiröhögének! Így Te is védve leszel! Senki sem hinne nekem! Egy doboz cigivel akarom bizonyítani? Te hülye vagy baszki! Ezt mondanák! Na de én tudnám! Az igazat! Ez az alku! Áll az alku?”

Még két tömb és az övé jön. Még öt perc kábé. A korábban is sietősebbre fogja. Az új gondolat, az alku, nem hagyja nyugodni. Minél előbb meg akarja nézni a postaládájukat. Loholás közben ugrik egyet-egyét, tiszta lázban van. Hirtelen arra gondol, hogy

„cigizni is elfelejtettem! De már mindegy! Most fontosabb, hogy ott legyen az a doboz staub. Istenem, ha létezel... annyira hiányzol... kérlek... kérlek... rakd bele azt a dekket a postába... kérlek!”

Az előlépcső nyirkos vaskorlátját megfogja, úgy rántja fel magát, négy fokot ugrik egyszerre. A bejárati üvegajtó – amely mögött az előtér van, ami a postaláda-falat is rejt – mindig zárva. A kulcsát izgatottan halássza ki a kabát belső zsebéből. Illeszti a fémet a fémhez, fordítja a kulcsot, a zár enged, úgy löki be az üvegajtót. A villanyt sem kapcsolja fel, szempillantás alatt a postaládájuknál terem. Reszkető kézzel keresi, tapogatja a legyezővé terített kulcscsomóban a legkisebbet. Ami a ládát nyitja. Megtalálja. Mire ballal kitapogatja a lyukat, jobbal már be is csúsztatja a kulcsot. Fordítja. Ballal felemeli a fedelet.

A sötétben nem látja, van-e benne valami. Jobb keze türelmetlenül remeg, ahogy nyúl be a sötétbe.

Lidércfény

Itt is megtalálsz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Zordonmorc

A döntés

Kávével a kezében kilépett a teraszra, hogy megcsodálja az óceánt a reggeli napfényben. Hátrasimította hosszú, vörös haját, és mosolyogva beleszippantott a levegőbe. Enyhe virágillatot hozott a lágy, meleg szél. A szálloda közvetlenül a homokos partra épült, alig néhány méterre a hullámoktól. Az ő emeleti szobája benyúlt egészen a víz fölé. Arra gondolt, milyen különleges lenne a látvány narancs színű égbolt alatt. Mindehhez enyhén zöldes hullámokat képzelt el. A színek lassan változni kezdtek. A hibernálom virtuális tere majdnem mindent megengedett, amit az ember elképzelt. Itt még az idő is relatív volt. Valójában a hibernáló kamrában feküdt, akár csak a legénység többi tagja, és a sok ezer telepes. Az első utak alkalmával kiderült, a túl hosszú ideig tartó hibernáció alatt az elme lassan leépül a külső ingerek hiánya miatt. Ezért létrehoztak egy virtuális teret a tudat számára. A csillagközi utazás még nehézkes volt. Több száz évig tartott eljutni a legközelebbi célpontig. Az emberek tömegei mégis elindultak, hátrahagyva mindent. A még mindig megosztott, acsarkodó, pusztuló világukat, és a céltalan életüket. Úgy gondolták, máshol, a nulláról felépítve, majd jobban csinálják. Akár még igazuk is lehet, gondolta, és nagyot kortyolt a kávéjából. Letette a bögrét, és elindult zuhanyozni. A csengő térítette el a szándékától. Biztos a szobapincér a reggelivel, gondolta. Az ajtóban nem a szobapincér állt.

– Jó reggelt kapitány! Sajnálom, de fel kell ébresztenem. A szabályzat szerint, emberi beavatkozásra van szükség – mondta George. A kiképzés során a navigátor érthetetlen okból elkezdte George-nak hívni a hajót irányító mesterséges intelligenciát, és ráragadt ez a becenév.

– Rendben – sóhajtott. Remélte nincs komoly baj. Lehunyta a szemét.

Tagjaiba lassan tért vissza az élet. Először azt hitte, hogy a teremben uralkodó félhomály szándékos, az ébresztési folyamat része, és a hibernáció utóhatása miatt érzi úgy, hogy menten megfagy. Még bágyadt elméjével csak ekkor vette észre, hogy minden lélegzetével apró ködpamacsokat ereget. Aztán meglátta az ajtó melletti konzol sárgán villogó jelzését. Kézi nyitásra volt állítva. Amennyire az elgémberedett tagjai engedték, gyorsan felöltözött. A baj nagyobb, mint remélte.

– Hogy érzi magát kapitány? – hallatszott George hangja.

– Menten megfagyok! – felelte vacogva.

– Minden, nem létfontosságú egységet lekapcsoltam, vagy a minimumra állítottam. A hibernáció alatt amúgy is ez a protokoll.

– Csakhogy felébredtetél. Az is a protokoll része, hogy ilyenkor biztosítani kell a megfelelő körülményeket! – válaszolta morcosan a kapitány.

– A vezérlőteremben magasabbra állítottam a hőmérsékletet és a gravitációt is visszakapcsoltam egy időre.

– Egy időre...? Ezek szerint nagy a baj...?! – Választ nem várva, sietve elindult a vezérlőterem felé. A vészvilágítás villogó vörös fénye, a még mindig elgémberedett tagjai, és a szokásosnál gyengébb gravitáció nem könnyítették meg az útját. Botladozva haladt előre, és az aggodalom egyre nagyobb gombóccá gyűlt a gyomrában. Amikor végre megérkezett, adott magának egy percet, hogy egy kicsit átmelegedjen. Az első, amit észrevett, a bögre gőzölgő kávé a vezérlőpult szélén, és a kijelzőn megjelenő temérdek hibajelzés. Nem volt olyan rendszere a hajónak, ami probléma nélkül futott volna. Leginkább a kritikusan alacsony energiaszint aggasztotta.

– Ezért nem kapcsoltad be a megjelenítődöt – mondta a kapitány.

– Igen asszonyom. Szükségtelen energiapazarlás lenne ebben a helyzetben – felelte George. – A hajónaplóban minden lényeges információt megtalál.

A kapitány varkocsba fogta a haját, és a kávéját kortyolgatva nekiállt átfutni a temérdek adathalmazt. Aggodalma lassan kétségbeeséssé nőtt. A hajó menthetetlen volt, és egy fekete lyuk felé sodródott. Egy óra múlva már zsongott a feje a sok információtól. Képtelen volt átfutni száznyolcvanhárom évnyi jelentést. Száznyolcvanhárom év... Már rég meg kellett volna érkezniük. Hátradőlt a székében, és a halántékát dörzsölve próbálta rendezni a gondolatait.

– George! Miért nem keltetted fel hamarabb a legénységet? – kérdezte elcsigázottan.

– A hajó önjavító rendszere a tervezettnél megfelelően tette a dolgát. Én pedig a helyzetnek és a lehetőségeknek legmegfelelőbb döntéseket hoztam – felelte.

– Ritka beképzelt programozásod van... – hüledezett a kapitány.

– Sajnálom, ha így gondolja. Mindenben a szabályzatot követtem. Csak végső esetben kelthetem fel a személyzet egy tagját.

– Ha olyan jól működött volna minden, most nem tartanánk a végzetünk felé! – csattant fel a kapitány.

– Az önjavító rendszer hibátlanul tette a dolgát – ismételte George –, de százhusz évnyi úttal számoltak. Sajnos a navigációs rendszerben apró tervezési hiba volt. Észleltem, és korrigáltam, de addigra túlságosan letértünk a pályáról. Egy idő után a javítások nem tudtak lépést tartani a meghibásodásokkal. Kénytelen voltam a nem létfontosságú egységeket lekapcsolni, hogy takarékoskodjak az energiával.

A kapitány próbálta megemészteni a hallottakat. Aztán eszébe jutott valami.

– A rakomány! A kolónia létrehozásához kellene ugyan, de ha oda sem érünk sok haszna nincs. Csak használható belőle valami... – hadarta fellelkesülve.

– Már megtettem asszonyom – felelte George, majd bekapcsolta a megjelenítőjét. Úgy döntött, jelen helyzetben a személytelen hang egy hangszóróból rossz hatással

lenne a kapitány döntésképeségére. – A hajó minden nélkülözhető egységét felhasználtam, sajnálom.

A kapitány szótlánul ült egy darabig, majd megrázta magát.

– Rendben, George. Azt hiszem, ennem kellene valamit, mielőtt folytatjuk. Éhesen nem tudok gondolkodni.

– Természetesen asszonyom! Az étkezőhelyiséget már előkészítettem – felelte.

Nehezen tuszkolta le a torkán az ételt. Éhes volt, de étvágya nem. Végül egy újabb bögre kávéval a kezében visszament a vezérlőbe. Mostanában nem fog sokat aludni, ez biztos. Nagyot sóhajtva visszaült a székébe.

– Mik a lehetőségek George? – kérdezte.

– Elemeztem az adatokat és kiderült, hogy a fekete lyuk, ami felé tartunk, egy stabil féregjárat. Sajnos nincs elég adatom, hogy pontosan meg tudjam állapítani, hova vezet. Számításaim szerint hatvanegy százalék az esély, hogy egyben átvészelnénk az utat, ha belerepülnénk. Természetesen a hajó újabb károkat szenvedne. Mivel nem tudom megállapítani, hova vezet, ezért azt sem tudom megmondani, mennyi az esélye, hogy időben találunk megfelelő célpontot a kolónia számára. Valószínűségi adatokra támaszkodva becslésem szerint öt évig maradna működőképes a hajó az átkelés után. A másik lehetőség, hogy irányt váltva elkerüljük a féregjárat eseményhorizontját. Viszont, csak egy pályamódosításra van energiánk. Azután irányíthatatlanul sodródunk tovább. Ezután, minden erőforrást felhasználva, mintegy nyolcvan évig működtetni tudnám a hibernáló egységeket.

Mellbe vágta George tömör, és lényegre törő összegzése. A kiképzés során bebizonyosodott, hogy a legnehezebb helyzetben sem törik meg, és higgadtan tud dönteni. Most azonban közel állt az összeomláshoz. Abban sem

volt biztos, hogy joga van-e egyedül dönteni ebben a kérdésben. Mégiscsak több mint tízezer ember sorsa múlik rajta.

– Tehát, vagy nagy eséllyel meghalunk öt éven belül, vagy leélünk egy életet boldog tudatlanságban a hibernálomban, egy sodródó koporsóban. Ezt nem dönthetem el egymagam...

– Sajnálom asszonyom, de ön a kompetens személy. A szabályzat szerint a kapitány az egyetlen, aki dönthet krízishelyzetben – felelte George. – Tizenkét órája van rá. Amennyiben a legénység többi tagját is felébreszteném erre az időre, az indokolatlan energia többlet felhasználást eredményezne a létfenntartó rendszer miatt. – A kapitány kezdett dühös lenni.

– Továbbra sem értem, miért nem ébresztettél hamarabb? – kérdezte emelt hangon.

– A szabályzat értelmében... – kezdte George, de a kapitány közbevágott.

– Francba a szabályzattal! – kiabálta, és hozzávágta a kezében lévő bögrét. Az edény keresztülrepült George kivetített képén, és szilánkokra tört a szemközti falon. Ettől egy kicsit lehiggadt. Szomorúan nézett a hajót irányító mesterséges intelligencia holografikus arcára.

– Hogyan is érthetnéd a helyzetet... csak egy gép vagy. A legbonyolultabb algoritmus, amit valaha megalkottak, de akkor is csak egy program – mondta.

– Sajnálom, ha nem működöm megfelelően, ha gondolja lefuttatok egy diagnosztikát a rendszereimen.

– Nem szükséges George – felelte a kapitány lemondóan. Egy darabig csendben meredt maga elé, majd felállt a székből, és lefeküdt a padlóra.

– Kérlek, hagyj magamra! – mondta halkán, és a hologram nyomban eltűnt.

Tizenegy óra múlva a kapitány döntött...

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Erdős Sándor

Az őrház

Ez a nyomorult eső már megint kibabrál velem. Teljesen átázott a zubbonyom, annak ellenére, hogy egy kotonkabát díszítette. Megjegyzésképpen szürom be ide, hogy katonai berkekben így hívjuk az eső kivédésére kifejlesztett védelmi készülékünket, az esőkabátot.

Hosszú út állt még előttem, amit az esetleges, és néha viharos ellenséges golyózápor is nehezített. Immár két és fél éve szolgáltam a fronton, mint futár, és talán a védangyalom volt, ki segített, hogy eddig sérülések nélkül úsztam meg ezt a keserves szolgálatot.

Kedves hadnagyunk megbízása, miszerint egy szerintem teljesen okafogyott parancs jusson el a harcoló alakulatokhoz, volt küldetésem tárgya. Nehéz terep volt, ahol át kellett jutnom céloom elérése érdekében, ritkás facsoportok, és mocsaras síkságok nehezítették az utamat. Bakancsom szinte teljesen átázott, és a gondolataim egy meleg ital, és öl körül forogtak.

Nem az első eset volt, hogy ezt az utat bejártam, szinte csukott szemmel is megtaláltam volna a céloom. Az eső függönye mögül előbukkanó, még sohasem látott viskó látványa ezért is döbbsent meg ennyire. Két nappal ezelőtt is jártam erre, de nyoma sem volt itt akkor az épületnek. Fából tákolt, talán háromszor négy méteres kis kunyhószerűség volt ez, ami előtt egy furcsa alak állt. Levettem a gépfegyverem, csőre töltöttem, és óvatosan közelítettem felé, nem tudva, hogy ellenség-e, avagy jó barát. Közelebb érve jobban ki tudtam venni az alakot. Furcsa egyenruha volt rajta, még sohasem láttam hasonlót sem. Szuronyos ócska puskáját rám szegezve kiáltott.

– Állj, vagy lövök! – nézett rám szúrós szemmel hatalmas bajusza felett.

– Nyugalom barátom, nem vagyok ellenség, csak egy szerencsétlen futár, aki erre tévedt – mondtam neki, de a fegyverem én sem engedtem le.

– Akkor jer közelebb! – intett felém és végre leeresztette a fegyverét.

Amint közelebb értem hozzá, azonnal láttam az arcára rajzolt mérhetetlen szenvedés nyomait. A ráncok szabdalta arc beesett volt, és a szemei lázban égtek. Beinvitált a kunyhóba, ahol egy durván ácsolt asztal mellett pár szék állt, valamint az egyik sarokban szénából és pár pokrócból készített fekhely. Hellyel kínált az egyik széken, amit

köszönettel elfogadtam, mert már nagy utat tettem meg ebben a pocsék időben, és itt legalább az eső nem esett, bár tűz nem égett a helyiségben, így meleg nem volt.

Beszélgetésbe elegyedtünk, mint két katona, bár még mindig nem igazán tudtam, hogy kiféle lehet a fickó. Amit elmondott magáról, az megdöbbsentett és teljesen érthetetlennek tűnt nekem.

Elbeszélése szerint ő az időben utazik, számára teljesen befolyásolhatatlanul, hol előre, hol hátra, viszont a térben nem, csak az időben. Az első nagy háború alatt szolgált, mint őrszem, ebben a viskóban. A dolga a front mögötti terület megfigyelése, de valami ok folytán néha előre utazik az időben ide. Amikor elmondtam neki, hogy azóta, mióta az első nagy háború véget ért már harminc év telt el, szomorúan nézett rám.

– Akkor nem változott semmi, még most is ölik egymást az emberek – mondta.

– Ez soha nem fog változni, azt hiszem – válaszoltam neki.

Még sok dologról beszélgettünk vagy fél órán keresztül, de a kötelességtudatom erősebb volt, mint a kíváncsiságom, ezért elbúcsúztam tőle.

– Várj! – kiáltott még utánam. – Nincs véletlenül valami enni, innivaló nálad? Mire az ellátmányt megkapnám, mindig előre jutok az időben. Már egy hete nem ettem, és alig ittam valamit.

Megsajnáltam ezt a vélhetően megőrült embert, és viszszalépvé az asztalra tettem a nálam lévő kulacs vizet és azt a kis darab kenyeret, ami a zsebemben hentergett. Hálás, de szomorú szemmel nézett rám és elköszönt tőlem.

Elindultam teljesíteni a küldetésemet, és közben azon járt az agyam, hogy ez a szerencsétlen megőrült itt egyedül a posztján. Ugyan már, még hogy időutazó, gondoltam. Pár óra múlva ugyanazon az úton indultam vissza az osztagomhoz, de a kunyhót nem láttam sehol. Már azon voltam, hogy én vagyok örült, megártott nekem a frontszolgálat.

Néhány hét múlva ismét el kellett juttatnom egy üzenetet a frontra, és ismét ugyanazon az útvonalon haladtam, mint legutóbb. Legnagyobb megdöbbsenésemmre, ugyanott, ahol a múltkor, újra megláttam a kis faházat. Most nem állt senki előtte, de az ajtaja tárva volt. Óvatosan közeledtem a kunyhó felé és a fegyverem csövével tártam szélesre az ajtószárnyat.

A furcsa ember az asztalra borulva feküdt, láthatóan halottan. Szinte már mumifikálódott a teste. Csonttá aszott kezeivel próbált megfogni egy kulacsot és egy összeszáradt darab kenyeret, de a kezei áthatoltak rajtuk, mintha belenőttek volna.

Nagy Gergely hangulatos képei kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettellel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidérek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És per sze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető: konyvek.lidercfeny.hu

Aedua

A garabonciás

A hideg Botár csontjáig ette magát, belesajdult a fiú minden porcikája. Összedörzsölte két kezét, és bekopogott a tömör tölgyfa ajtón. Léptek nesze hallatszott és egy morcos öregúr pillantott ki a függöny mögül, majd el is lépett a kicsiny ablaktól.

Botár hat uja már karommá gémberedett, ezért ököllel dörömbölt újra a fán.

– Takarodj innét, csavargó! – kiáltott ki az öreg. – Csordásfarkasok botorkálnak erre, honnan tudjam, hogy nem közülnök való vagy? A héten már kettőt elragadtak a szomszédból!

– Apám kicsapott hazulról! Éhezem, csak egy kancsó tejet adjon, vagy pár szem tojást!

Nem érkezett válasz.

Botár ahányszor haragra gerjedt, az irányítás kicsúszott a kezéből, ezért igyekezett nem megadni magát az érzésnek. Belerúgott az ajtóba, majd hátrébb tántorodott:

– A régi és az új istenre mondom, adj ennem!

Meghallotta a bentől kiszüremelő kacagásokat. Többen voltak. Botár lelki szemei előtt megjelent egy bőségszaru, amiből mindannyian falatoznak, miközben könnyesre röhögik magukat az ő keservén. Irigyelte a házuakat, az ételüket, féltékeny lett, hogy ők együtt éltek és nevetettek. Rajta, akinek semmije sincsen.

– Majd adnál, de már késő lesz, vén bolond!

A szülőfalujában megkergették, itt pedig hiába kopogtatott végig minden házat, sehol sem nyitottak neki ajtót. Hová veszett a vendégszeretet?

Botár összehúzta vézna mellkasán az elnyűtt farkas prémét, majd letörölt egy kibuggyanó könnycseppet. Tizenöt esztendő volt csupán, már napok óta nem evett, és barlangokban, kiásott üregekben hajtotta álomra a fejét. A könny újabb könnyet fakasztott, mígnem a dac ellenére is sírásban tört ki. Gyűlölte az apját, aki torzszülöttnek nevezte, a falu népét, akik a bolondját járatták vele és ezt az agg senkiházit is, akiben annyi emberség sem volt, hogy egy falatot adjon a földönfutónak!

Botár kínja utat tört magának, és egy rekedt kiáltásban az égig repült. Bár ember nem akadt, kinek megesett volna rajta a szíve, az ég meghallgatta őt és meggyászolta veszteségét. A fellegek sötétbe borultak, az eső megeredt. Kezdetben csak csepegett, de pillanatokon belül úgy szakadt boldog-boldogtalan fejére, mintha dézsából öntenék.

A fiú az esőfüggöny mögött óriás villámokat pillantott meg. Nem érték földet, energiától duzzadó, fehéren ragyogó testük tekergőzött az égen, majd az egyik kitért a szemét:

– Garabonciás, szólítottál minket? – sziszegte a sárkányzerű szörnyeteg, akinek a szeme sárgán ragyogott.

Botár lába megremegett, majd térdre borult a jelenés előtt.

– Kik vagytok ti? – hüppögött.

– Sárkánykigyók vagyunk, hatujjú gyermek – felelte a

másik, a zöldszemű. – Mit kívánsz tőlünk?

– A családomat akarom – suttogta.

– Mi nem jóságos lények vagyunk, a varázserőnk lentről fakad az égig érő fa gyökeréből. Nem adhatjuk vissza azt, amit elveszítettél, de felruházhatunk új hatalommal, ami előtt ezek meghajolnak.

– Hatalmas és erős leszek?

– Halhatatlan lehetsz a halandók tengerében, erős lehetsz a satnyák között, gazdag a szegények áradatában. Ez csupán rajtad áll.

– Mit kell tennem?

– Állíts minket a szolgálatodba! Kívánj most! A szívedből szóljon!

– Azt szeretném...

– A nagyok nem kérnek, parancsolnak! – mennydörögte a zöldszemű.

– Azt akarom, hogy... romboljátok porig ezt a házat! A földdel legyen egyelő! – ordította.

Kacagott az égbolt és rajta a két kígyó, aztán mennydörögés rázta meg a tájat. Az eső hófúvásba csapott át, vihar gerjedt, és a két hatalmas sárkány belecsapott a házba. A palatető beomlott, de a vályogfalak nem engedtek a támadásnak. Az épületből csecsemősírás harsant, az öreg és gyermekei jajveszékelték. Botár ennyivel megelégedett volna, de a sárkányok újra lecsaptak, a tapasztott falak ledőltek, az egyik gyermek Botár szeme láttára feketedett el és aszott tufává.

– Elég! – üvöltötte az ifjú.

– Nem végezhetsz fél munkát! Ha kívánsz valamit, viseld annak következményeit! – zengte az ég.

Ismét lesújtott a két bestia, újra és újra, amíg a ház a földdel vált egyelővé. Az eső elállt, lángok táncoltak a romokon és elszenesedett tetemek hevertek körülötte. Az égő hús szaga facsarta Botár orrát.

Az öregember rücskössé égett arcával Botárra nézett, tekintete sötét és vádló volt.

– Átkozott verbonciás! – nyögte, majd családjából utolsóként ő is kilehelte a lelkét.

Az élettelen szem tovább méregette Botárt a túlvilágról, így az ifjú csak lassan merte megközelíteni a pusztítás helyszínét. A lángokhoz hívta a büntudat és a meleg. Lábait újra érezte, ujjai kiengedtek a bútorokkal és emberi maradványokkal táplálkozó máglyában. Bokáig süllyedt a latyakban, mintha a talaj is marasztalni kívánná, vagy elnyelni őt, hogy az alvilág magába fogadhassa, mert valóban odavaló, az apja is megmondta már régen.

A kígyók visszahúzódtak a felhők közé. Egy utolsó mennydörögés kíséretében csak ennyit szóltak:

– Még visszatérünk. Csak szólítanod kell, garabonciás!

Botárt úgy hitte, ha elbújik a világ elől és többé nem érintkezik emberekkel, elkerülheti a sorsát.

Eliszkolt a tél, kivirágzott a tavasz, beköszöntött a nyár és az ősz is tiszteletét tette a fiú szerény vackában, a természet ötször járta el a halál és az újjászületés táncát, és úgy tűnt, Botár terve bevált. Mégsem maradt magára. Egyre többet hallott és egyre többet látott, így a vadon szellemei és az állatok is megszólították, de egyiknek sem ártott, egyik sem gerjesztette olyan haragra, hogy elkapja a téboly. Viszont a kígyók sem eresztették. Duruzsoltak a fülébe, vele tartottak mindenhová, csak szellemek voltak ugyan, viszont a fiú lelkét megmételtyezték, és minden vihar alkalmával számon kérően mennydörögtek felette.

Botár tisztelte a természetet, a vadászatnak is mestere lett. Éveken át így élt, egyetlen emberi szót sem hallott, ám amikor egy este éppen az elejtett szarvasbikát nyúzta és könyékig véresen térdelt a tetem mellett, neszeket sodort felé a szél az erdő sűrűjéből. Női kacajok voltak. A kedélyes nevetés általában megmelengeti a szívet, csak nem egy erdőben, mikor egyes-egyedül bolyong az ember éjnek évadán.

– Kóricáló lidércek, hess veletek! – dörmögte az orra alá, miközben a homloka gyöngyözött a megerőltetéstől.

A vállán a bőrrel, kezében a szarvas két combjával haladt apró kunyhója irányába, amikor újabb hangok ütötték meg a fülét: toportyánok vonyítottak. A sötétből tekintetek meredtek rá. Megdermedt, az egyik comb leesett a válláról. A fiú szíve veszettül dobolt bordabörtönében. A farkasok közelebb merészkedtek, bundájuk ezüstösen csillogott a holdfényben. Botár még sosem látott ekkora példányokat.

„Fajtársunk bundáját viseled, ember” – szólította meg az egyik, öblös hangja a fiú fejében visszhangzott. – „Pusztá kézzel ölted meg?” – vicsorgott.

– Örökségem édesapámtól, akár a késem. Ő terítette le. „Mihaszna emberek! Bár... te nem vagy egészen az, igaz?”

– Garabonciásnak szólítanak.

„Se nem gyógyító, se nem táltos, csak egy hitvány garabonciás. Nem tanultad te a mesterséget! Nem tudod a mindenség titkait! Nem jártad meg az alvilágot!”

– Tán te igen? – fordult felé az ifjú, megfélemedezett a félelméről.

A vezér hátrapillantott, két másik osont mögötte. Összenéztek, szinte emberinek hatott a gesztus, majd a farkas a fiúra nézett. Megrázta magát. A fenevadak hátat fordítottak a megdelejezett fiúnak, és elügettek.

„Utunk ne keresztezze egymást, mert te leszel a falkám vacsorája!”

– Ti nem farkasok vagytok, azok nem így beszélnek és nem ilyen kék a szemük – szóló utánuk a garabonciás.

„Nem, nemcsak farkasok vagyunk” – hangzott a válasz, de ekkor már a három fenevadat bebugyolálta az éjszaka fekete szöttese.

Valóban csordásfarkasok ólalkodnak a hegyekben, akik embereket rabolnak el! Talán meg is eszik őket. Őt vajon miért nem bántották? Tán tartanak tőle?

A fiút nem hagyta nyugodni a találkozás, így segítségül hívta a szellemeket. Az egyik azt suttogetta, hogy ezek a lények a farkasokat szent állatként tisztelik, és hisznek a Farkas Istenben, aki az Öregatya mellett trónol az égben. Egy másik lidérc legendákat idézett fel, amelyben a honfoglalás során segédkeztek ezek a démoni teremtmények,

hogy a magyarok minden harcot megnyerhessenek, de első királyuk új hite miatt menekülniük kellett, ezért az erdőkben húzták meg magukat.

Botár sokat megtudott róluk, de mégsem eleget. A sárkánykígyókon kívül még nem találkozott más varázslatokban jártas élőlényvel. Sosem tanították, sosem segítettek, és a csordásfarkas szavaiból arra következtetett, hogy ők már sok csodát megéltek és nem egyhez értettek is.

Hetekig minden éjszaka járta az erdőt, mégsem futott újra össze a teremtményekkel, míg egy napon, amikor a holdkorong ismét teljes pompájában pöffeszkedett az ég zenitjén, meghallotta a vonítást. Nem rohanhatott inaszkadtából, mert leleplezték volna, így kimért, puha léptekkel eredt a csordásfarkasok nyomába. Ha morgásuk és vonyításuk megszűnt, a szellemek segítségét kérte, hogy utat mutassanak neki.

Addig-addig osont, míg egy patak partjához nem ért. A vízfelszínen didergett a hold képe, ahogy a benne fürdőző két farkas úszás közben lögybölte a vizet, a harmadik pedig ekkor lépett ki a partra. Megrázta a bundáját. Bár Botár a cserjék mögött rejtőzött, pár csepp az arcán végezte. Tétován letörölte azokat, majd amikor visszapillantott a partra, csak levedlett szőrt látott és annak közepében egy gyönyörű lányt. Fehér haja volt, hófehér bőre, és a tekintete olyan kéken villant, mint a fenevadnak, aki korábban a helyén állt. Meztelenül ült, karcsú alakjának minden íve feltárult a fiú előtt, miközben zavartanul fürdőzött a hold fényében. Botár akarta őt. Eszébe jutottak apja szavai, szépasszonyokról és boszorkányokról regélt neki, akik elragadják az emberek lelkét.

Az ifjú nagyot nyelt, elkápráztatta a gondolat, hogy ezek a lények két alakban léteznek. Hol farkasok, hol gyönyörű emberek.

A sárkánykígyók végre olyan vágyat találtak a fiú lelkében, amit meglovagolhattak:

„Veszélyes fenevadak ezek ám, harcolnak körmük szakadtáig” – suttogetta a sárga szemű.

„Önmagától nem omlik a karjaidba, a csordásfarkasok szabad lények, sosem törheted be egyedül!” – mondta a másik. – „De mi segíthetünk neked!”

Botár nem hallgatott rájuk, úgy döntött, hogy a következő holdtöltekor beszél ezzel a lánnyal. Bár most már csak távolról látta, tudta, bármikor felismerné még farkas képében is. És ha nem jön önszántából, beveti minden vadásztudományát.

A következő teliholdra megszilárdult az elhatározása: felkeresi őket, és barátságot köt velük. A vezérnek ugyan nem volt kedvére való, de ha esetleg a másik kettő megkedveli, vagy esélyt ad neki, nincs veszve az ügy. Bár nem akarta beismerni magának, de nemcsak a tudásvágy és a szerelmi hév hajtotta, olyan keveset beszélt, hogy gyakran attól félt, a hangja örökké elhagyja. Társaságra vágyott.

– Egy földön élünk, az emberek világában, amely kitaszított magából minket. Osszuk meg tapasztalatainkat, hogy túlélhessünk! – mondta, amikor újra felbukkantak a lények.

„Te élhetnél közöttük, csak tagadd meg képességeidet! Rajtad nem fog a hold ereje.”

– Tanulni szeretnék tőletek! – lépett közelebb.

„Az ember nem tanul, csak elvesz. Az ember nem barátokzik, hanem használ másokat.”

– De én más vagyok!
 „Nem, nem vagy” – csattogtatta fogát a rangidős farkas, pengeéles fogai fenyegetően felvillantak a holdfényben.
 – Közelebb állok hozzátok, mint hozzájuk!
 „Szolgáltad őket és cserébe démonnak neveztek? Hajtóvadászatot indítottak ellened, amikor segíteni próbáltál?”
 – Nem, nem én csak egy kölyök voltam...
 „Igen, az vagy még most is.”
 A csordásfarkas hátat fordított neki.
 – Ne merj magamra hagyni! – ordította a fiú, majd a kezébe kapott egy követ. – Gyere vissza!
 Botár nem engedhette el őket, kétségbeesés lett úrrá rajta, amely átvette az irányítást a teste felett. A kő már repült is. Nem látta, melyiket érte, de nyüsztés hangja ütötte meg a fülét, amit kísérteties csend követett. Hosszú pillanatokig fülelt, mire a fák rejtekéből meghallotta a zihálást. Az egyik vad közelített, gyorsan, vérszomjasan.
 Botár futásnak eredt. Milyen oktan volt! A heves természete megint bajba sodorta.
 Hallotta, hogy a ragadozó a sarkában lohol. Már csak néhány lépés választotta el a kunyhójától, amikor orra bukott, és érezte, ahogy két hatalmas mancs a sáros avarba nyomja a képét. A karmok mély sebeket vájtak a húzába, az állat súlya összenyomta a tüdejét, ezért csak sípolva, apró kortyokban nyelhetette a drága levegőt.
 A farkas körbeszimatolta a testét. Egy-egy szemfoga akkora volt, mint a fiú ujjai. Csupán egyetlen harapás, és vége az életének. Botár fohászodott az Istenhez, de még az Alvilág Urához is, csakhogy túlélje ezt.
 A falkavezér nem szólt hozzá, csenddel sújtotta. Mancsait leemelte az ifjú hátáról, majd körözni kezdett a reszkető test mellett. Kint gyászos némaság honolt, de Botár az elméjében hallotta, hogy az ordas nevet rajta.
 Égető fájdalom hasított a bal lábszárába, majd orrárt fémesség szag töltötte ki. Képtelen volt tovább tartani a száját, egy keserves üvöltés fakadt ki belőle. A farkas húzni kezdte őt.
 – Eressz el! – ordította a fiú, miközben szájába sár és rothadó levelek gyűltek.
 „Parancsolgatsz, kis szaros? Nem tanultál még a hibából?”
 – Letéped a lábam! – köpte.
 „A fejed is letéphetem, úgysem hiányoznál senkinek sem! Csak egy nagyképű senki vagy, akit még a sajátjai sem szeretnek. Na, várj csak, segítek én ezen!” – kuncozott a toportyánféreg, majd fehér fogsora a fiú mellett bukkant fel.
 Egyetlen gyors mozdulattal leharapta a fiú jobb kezén nőtt hatodik ujját.
 „Most már úgy nézel ki, ahogy mindenki más. Eredj vissza édesanyádhoz, hogy sírd el neki, mit tett a csúnya ordas!”
 Botár még akkor is hallotta a farkasok kacagását és vidám vonyítását, amikor azok már rég messze jártak. Ezek a kárörvendő hangok kísérték el az éberség peremére, majd lökték át a tudatvesztés birodalmába.
 Percek, tán órák is eltelhettek, mire magához tért és elég erőt érzett magában ahhoz, hogy feltornássa magát a mocsokból. Nedves föld és vér tapadt az arcához, nadrárga ülepét saját széklete melengette. A szégyen penetráns

búze lengte körbe, miközben szúrta minden egyes korty levegőt. Saját gyötrődő testének fogja volt, mégis csak az foglalkoztatta, hogy megfosztották attól, amitől különlegesnek érezte magát. Oda az ereje, a farkas ezt is elvette. Már nem is bánta, ha valóban meghal.

Visszaheveredett a földre. Még sosem érezte jobban, hogy mennyire apró és mennyire jelentéktelen a léte.

Cseperegni kezdett az eső. Botár úgy érezte, a vízcseppek megtisztítják, és újra erővel töltik el, de rá kellett jönnie, hogy ez nem így van. A két kígyó meredt rá a csillagtalan égboltról, szikrázó testük a fákig nyúlt, majd megdördült az ég.

„Ne temesd magad, garabonciás! Nem vészelt el minden” – suttogta a sárgaszemű. – „Mi visszaadhatjuk a hatalmad.”

„Úgy bizony, mi veled maradunk. Meggyógyítunk, és megadunk neked mindent, amire csak vágysz. Akire csak vágysz!” – sziszegte a zöldszemű.

– Tehát nem vészelt el az erőm? – kérdezte reménykedve.

„Ó, de, azt már nem leled meg. Viszont a miénkkel gazdálkodhatsz!”

„Velünk megszerezheted a jogos jussodat!”

– A jussomat. Igen, jár nekem az elégtétel. Megsántítottak és megcsonkítottak! – támaszkodott a könyökére. – Tartoznak nekem!

Remegő kezével belemart a lucskos földbe, ahol egy gyökérre talált. Megkapaszkodott benne, majd szép lassan bevonszolta magát a házba. Ócska, fából tákolt viskó volt csupán, de megvédte az égszakadástól. Ép lábával belökte maga mögött a nyikorgó ajtót, és megtörtén a sárkánykígyókhöz szólt:

– Adjatok az erőtökből!

A szörnyeknek csupán egy kérésük volt cserébe.

A kígyók megtalálták az elvarratlan szálakat, és feltépék a régi sebeket, mert olyan táptalajra volt szükségük, amelyet rettegéssel öntöztek. Botár járóbotot faragott magának, majd lement a faluba, ahol már félték őt. Ragályok pusztítottak, fogak hullottak, asszonyok tucatjai vetéltek el, mire egy öregasszony megtört, és adott Botárnak két tyúktojást.

Hét nappal és hét éjjel eltelt, mire meghasadt a mészhéj, és a két apró kígyó kidugta fejét a repedésből. Akkorák voltak, mint Botár alkarja. A sárgaszemű pikkelyei arany színben ragyogtak, a zöldszemű bőre smaragdra hajazott. A kígyók hálásan tekergőztek Botár toroka körül, amiért végre testet ölthettek.

A kígyók védőfalat húztak Botár kunyhója köré, és lát-hatatlaná tették azt, hogy a csordásfarkasok ne bukkanhassanak rá. Minden este gyógyító fényben fűrésztöttek a fiút, hogy nappal legyen ereje üreget ásni és cölöpöket faragni a csapdához, amely holdtölte előtt egy nappal készült el.

A kígyók azt ajánlották a garabonciásnak, hogy ők majd a házág hajtják a lányt. A fiúnak nem tetszett az ötlet, de mivel még igencsak sajtolt a lába, és tartott egy újabb harctól a falkavezérrel, beleegyezett.

Botár arra ébredt, hogy viskójába sárgás-zöldes fény lopózik. Kitérte a zsalukat, és megpillantotta a két őzet. Egyszerre fordultak Botár felé, bólintottak, majd visszaalakultak kicsiny csúszómászókká.

Botár lassan a gödörhöz óvakodott. A lélekvesztő mélyén a legkisebb farkas feküdt, oldalát és az egyik combját keresztülöfte egy-egy karó.

- Nem pusztulhat el! Élve akarom! – nyögte a fiú.
- Ez nem állt az alkuban – röhögött a sárga kígyó.
- Hidd el, szívós jószágok ezek – magyarázta a másik békéltető hangon. – Húzd le a karókról!
- El fog vérezni.
- Nem fog. Csak tedd, amit mondom!

Botár leereszkedett az üregbe. Benyúlt a hatalmas test alá, megpróbálta felemelni, de összerogyott. A kígyók figyelték próbálkozásait, és miután kiszórakozták magukat, rátekeredtek a fiú karjára, majd olyan erőt csempészték belé, hogy felemelhesse az állatot. Botár óvatosan eligazgatta az elalélt ragadozót a cölöpök között, majd felhúzta magát. A kígyók lemásztak róla, ő pedig ott maradt egyedül a csapda szélén. A farkas felébredt, égszínké tekintete vádlón meredt a fiúra. Botárnak az összeégett aggastyánt juttatta eszébe. Epe tolult a torkába.

Este visszatért a veremhez egy szelet hússal. Lelőkte a fedelet, majd mécsesével bevilágított a sötét odúba. A lány ült a cölöpök között, amelyeknek a többsége kettétört, a maradékot tövestül kitéptek. A teremtés oldalán és combján a sebhely behegedt, csak egy-egy sötétebb folt tanúszkodott a korábbi sebesülésről. Botár megdöbbsent a látványon, megcsúszott és a fenekére esett.

- Aljas vagy, kuruzsló! – morogta a szépség.
- Másképp nem tudtam szóba elegyedni veled. Embereket ragadtok el! Nem várhatod el, hogy a házamban vendégül lássalak!
- Férfijaink nőket rabolnak, valóban. Erővel bírókat, mint te. Am sosem bántjuk őket.
- Engem megcsonkítottatok.
- A bátyja csak mőresre tanított. Sokkal rosszabbul is járhattál volna. Hálásnak kellene lenned!
- Talán örökre sánta maradok!
- Úgy legyen! – szájalt a lány.

Botár bedobta a húst, majd mérgeben lecsapta a fedelet, másnap reggel mégis az üreghez hajtotta a kíváncsiság egy újabb szelet ünőhússal.

– Mit értettél azalatt, hogy olyanokat ragadnak el, mint én? – tudakolta, miközben figyelte, ahogy a lány a táplálékát marcangolja.

– Varázserővel bírókat – csámcsogott a lány. – Olyanok teremtették közülünk az elsőt, mint te. Az ősünk férfi volt, a legtöbb utód fiú. Kellenek az asszonyok, ha fenn akarunk maradni.

- És a sebeid? Eltűntek.
- Kis szemfüles – gúnyolódott. – Gyorsan gyógyulok.
- Halálos sebek voltak.
- Nem ölhetsz meg ilyen könnyen.
- És azok a karók?
- Eltörtem őket.
- Pusztakézze?
- Erős vagyok. Csak jussak ki innét, és téged is kettétép-
lek!

* * *

Botár délután vadászni ment. Minden maradékát felélte, és immár két száját kellett etetnie. Fáradtan tért vissza a kunyhóhoz. Tűzet rakott, majd nyársra tűzte az elejtett nyulat.

A farkas morgott és szűkölt vermében. Újra és újra neki-feszült a fedélnek.

- Kiengedlek, ha nyugton maradsz.
- Igazán nagylelkű – hangzott a tompa felelet.
- Jössz, vagy maradsz?
- Dögölj meg!

Botár visszavonult a tűzhöz, majd jóízűen nekiállt falatozni.

- Finom ez a nyúlhús – hümmögött.
- Akadjon a torkodon!

Botár a bendőjét már megtöltötte, mire a lány gyomra akkorát kordult, hogy még a fapalló alól is kihallatszott.

- Kaphatsz, ha nyugton maradsz. Kijössz-e?
- Kijövök – felelte a lány duzzogva.

Botár leeresztette a kötelet, a lány pedig kimászott. Szemérmesen takarta magát, gyorsan letelepedett a tűz mellé. Pusztá kézzel nyúlt a lángok felé, és letörte a nyúl másik combját. Egyetlen szisszenés nélkül lakmározott.

– Végre nem nyers – nyögött fel. Arcán csimbókók lógtak. A fiú kérdő tekintetére rögvest felelt. – Nyers húst csak farkasként eszek. Szerinted most szőrös a hátam?

Nem volt az a bögyös-faros fajta, akikkel Botárnak siheder korában dolga akadt. A leányzó keskeny arca, éles tekintete és kecses termete a farkaséval egyezett. Magas és szikár volt, ennek ellenére a hajzuhatag alól kibukkanó bimbó és gömbölyű csípő csakúgy vonzotta a fiú tekintetét.

- A testem kéne? – kérdezte a lány huncutul.

Két szemfogának éles hegye kinyúlt a szájából. Botár tudta, hogy bolondság, de azt kívánta, bárcsak megcsokolhatná a lányt, még ha vére is serken közben.

- Nem!
- Ide érzem a vágyad szagát.

– Úgy értem, nem csupán erről van szó. Tanulni akarok tőled.

- Utána szabadon engedsz?

A fiú bólintott. Hazudott a lánynak, csakhogy megkapja, amit akar.

Ezentúl a lány szabadon járhatott a számára kijelölt területen. A szarvas bőréből ruhát kapott, este pedig a kunyhóban hajtotta álomra a fejét. Mindezért cserébe Botár a táltosok világáról faggatta őt, és elsajátította a révedés tudományát. Kísérője az égig érő fa törzséhez vezette, amelynek lombkoronájában az Öregisten és hú segítői, a hét totemállat élt, akik közül a lány a Farkast tisztelte. Aztán a lány megmutatta az alvilágba vezető utat is, ahol az ártó szellemek székeltek. Ekkor a sárkánykígyók Botár nyakába martak, a fiú pedig kiesett a meditációból. Dühében ledobta magáról a két gyíkot. Azok mérgesen sziszegték, majd kiiskoltak az ablakon.

– Félnék attól, hogy visszakergeted őket oda – mondta a lány.

- Botár visszaült a lánnyal szembe. Terelte a szót:

- Ma telihold lesz.
- Attól tartasz, hogy farkassá alakulok, és megöllek?

Nem küldhetek a túlvilágra emberi lényt. Nem tőlem kell félned. Csak akkor alakulok át, ha úgy kívánom. A hold az ösztöneimre hat, de én döntöm el, milyen formában.

A lány kivonult a kunyhóból, és csak este tért vissza a zsákmányával.

Pár órával később jóllakottan ültek egymással szemben hátukat a falnak vetve. Botár úgy érezte, mióta a lány vele van, a ház megtelt étellel. Jobban érezte magát, mint életében bármikor, viszont fájdalom hasított a szívébe, ahogy figyelte ezt a gyönyörű teremtményt, aki lassan elhalványult a fogságban.

A lány körül valódi lényének körvonalai lebegtek, árnyéka farkas képében vetült a földre. A holdat nézte vágyakozva, majd megszólalt:

– Két lelkünk létezik. Az egyik lélek a testünkben lakozik, és mindig ott is marad. Velünk együtt hal. Ám van egy másik is, amely képes elhagyni ezt a világot, vagy messzire repíthet minket a világ másik pontjára. Ez a lelkem szabad, és minden éjszaka hazajár. De ma nem megy sehová.

Ekkor a tekintetük találkozott. A leány négykézláb megindult a fiú felé. Tekintetüket összeláncolta a vágy. A lány Botár ölébe helyezkedett, ajka a fiúéra tapadt.

– Azt hittem, a halálotat kívánod – dörmögte a férfi két csók között.

– Holnap fel is fordulhatsz felőlem, de ma mást kívánok.

* * *

A lány Botár mellkasához bújva pihegett.

– A neved se tudom.

– Ha megtudnád, változna valami? – kérdezte a lány, álmosan pislogott.

– Sok szavam van rád, de szeretnék a neveden szólítani.

– Édesanyám Szellőnek hív.

* * *

Másnap a sárkánygyíkok visszatértek Botárhoz.

– Azt akarom, hogy Szellő szabadon járhasson – parancsolta a fiú.

– Nem bízatsz benne. Ha szabadságot adsz neki, visszaélhet vele – sziszegte a sárgaszemű.

– Idehossa a vezérét, aki a másik lábadat is eltöri – tromfolt rá a zöldszemű.

– Csak csináljátok!

– Ahogy kívánod – bólintott egyszerre a két kígyó, akik minél több átok teljesült a kiszórt száz közül, annál természetesebbek lettek.

A védőfal megszűnt, Botár pedig várt. Attól tartott, hogy a lány rögvést megszökik.

Nem így lett.

– Köszönöm – búgta Szellő, amikor ismét egymás karjában találta őket a hajnal.

Botár arcát beletemette a lány hajába. Szerette az illatát, arra a havas hegyvidékre emlékeztette, ahonnan származott, és úgy hitte, ez égi jel: a lányt neki rendelte az ég, vagy ha nem az, hát az alvilág és minden démona.

Másnap Szellő ismét útra kelt. Ezúttal nem tért vissza.

– El kell menekülnöd! – figyelmeztették a kígyók. – Nem ölhetnek meg, de örök álomba küldhetnek, hogy a tested börtönében vesztelve éld le nyomorult életed.

Botár elkergette őket. Nem volt hajlandó elfogadni, hogy Szellő faképnél hagyta. Hét napot és hét éjjelt bolyongott, akár egy élőholt, mire felfogta, hogy tényleg elhagyták.

A szellőt mihelyt foglyul akarod ejteni, elillan a kezeid közül.

Botár szedte a sátorfáját, és megfogadta, hogy addig nem áll meg, amíg a nyomára nem bukkan annak a földnek, ahol a csordásfarkasok élnek. Ha kell, a hajánál fogva vonszolja vissza a lányt.

* * *

A fiú első útja édesapjához vezetett. Ha ő nem rakja ki a szűrét, Botár nem pusztít el egy családot, nem találkozik a csordásfarkasokkal, nem sántítana, és nemcsak két ármányos sárkánygyíkkal társalogna, akiket valószínűleg csak ő lát.

Ahogy leért a völgybe, a falu határából már észrevette a házat. Alig várta, hogy édesanyját és húgát újra lássa, de csak egy vénség ült a kertben egy sámlin, aki remegő kézzel a reggeli pálinkáját iszogatta. A gaz magasra ért, a kerítés foghíjas volt, lepattogott róla a festék.

– Apám – biccentett az öregnek.

– Botár? Lebénultál?

– Megöregedtél – sétált be a portára botjára támaszkodva a fiú. – És a ház is romos. Anyám? Húgom?

– Anyád belebetegedett abba, hogy elmentél. Két éve meghalt.

– Elkergettél, te is tudod – szívta a fogát az ifjú, kiköpött apja lába elé.

– Húgod tavaly férjhez ment, messze innen. Tudod, miért történt mindez, fiam? – Az öreg fekete szeme sárgán felparázslott, majd zölden. – Miattad. Minden, amihez közöd van, elromlik, vagy elpusztul. Sorra hullottak az állataink, a veteményes pedig elrohadt. Amint elmentél, ez megszűnt! Csak anyád ne lett volna olyan érzékeny! – károgott az apó, száját a sírás húzta.

– Vén bolond, fogj mindent rám! – ingatta a fejét Botár, és otthagyta az apját.

Keresztülsetált a zsákfalú főutcáján, majd nekivágott a kaptatónak. Úgy döntött, rábízta magát az ösztöneire. Egy fertályórája gyalogolhatott, amikor megpillantott egy szőke kisfiút az út mentén pityeregni. Először észre sem akarta venni, de a hüppögés megtette a hatását:

– Téged meg mi lelt? – szólította meg.

– Apám rám bízott két tehenet, de az egyiket elvitte a farkas. A másik elmenekült.

– Idefigyelj, kisbojtár, éppen farkasokra vadászok. Merre mentek?

– Elfutottam, nem tudom! Apukám haragudni fog.

– Van nekem két sárkányom. Ha ők kísérnek, biztos rájuk lelünk.

A két sárkánygyík kikúszott Botár bocskorából, majd négylábú szárnyas jószágga alakult.

– Ijesztőbbek, mint a farkas! – vigyorgott Botár. – És tudod, mi a legjobb? Hogy nem bánthatnak se engem, se téged, mert én parancsolok nekik.

– Ráülhetnek az egyikre, bácsi?

– Ha felnyergeled, a hátára is pattanhatsz!

A kölyök rögtön felvidult, elfutott egy nyeregért.

A sárkánykígyók zúgolódtak és harákkoltak, de Botár csendre intette őket, mire a gyermek visszatért.

– Ez a sárga olyan, mintha aranyból lenne a pikkelye. Őt szeretném! – kiáltott a kisfiú, akit, mint kiderült, Lónyának hívtak.

A sárgaszemű kantárt is kapott a szájába, tanulja csak az alázatot! Botár felültette a fiút az állat hátára, ő pedig a másik sárkányra huppant.

Lónya, amikor a levegőbe emelkedtek, vidáman kurjongatott, Botár is kontrázott alá. Ugyan a farkasok és a tehének nyomát nem lelték, de mindketten jól szórakoztak.

– Bátor legény voltál! Amiért betörted a sárkányomat, itt egy pikkelye. Valóban aranyból van. Az édesapád biztos megbékél, ha ezzel térsz haza.

Lónya vigyorgott, fogai összetolultak elől, girbegurbán sorakoztak szájában, mintha több lenne neki a kelleténél. Egy pillanatra felöltött Botárban, hogy ez is olyan elkorcsosulás, mint az ő hatodik uja volt, de végül számúzta a gondolatot. Elbúcsúzott Lónyától, és folytatta útját.

* * *

Észrevétlen haladtak el Botár feje fölött az évszázadok. A kígyók annyira imádták a felszín, hogy fiatalon tartották. A Kárpát-medence minden tájat bejárta, hogy ráleljen Szellőre, mégsem találta. Talán nem is létezett a lány, csak a sárkánygyíkok hitték el vele.

Évszázadokat átívelő útja során összefutott a modern világ szülőtteivel, gépeikkel és pusztításukkal, így tudta, hogy többé nem lesz nyugta a vadonban. Úgy döntött, szerencsét próbál a városokban, ahol az emberek végelethatatlanul magas épületekben laktak, és megtagadták a természet hívását. Botárt elbűvölte a város nyüzsgő kavalkárdja, hogy az embereket nem érdekli más sorsa, csak a sajátjuk. Senki sem emlékezett a mondára a garabonciásról, senki sem hitt már a természetfeletiben. Kényelmes világ volt ez, minden készen várta, hamar hozzászokott a jóhoz.

Egy nap, amikor már valóban elhitte, hogy minden varázslat kihalt a világból, és már csak benne pislákol a szikrája, megérezte az aurát, amely csak a csordásfarkasok sajátja. Botár a kocsmá bejáratához sétált. Az emlékektől egy pillanatra megremegett a gyomra. Rémálmaiban még mindig kísértette az éjszaka, amikor megsántult.

A pincehelyiségben félhomály honolt, a kocsmá mélyéből sámándobok ritmikus, buja dallama szűrődött előre. A pult mögött egy rókaképzű férfi serénykedett, aki rögvest félretette a munkát, amikor megpillantotta a farkasbőrbe bújt férfit. A csöcselék elcsendesült, a pajzán viccek csattanója elmaradt, a nevetések elhaltak. Botár lassan körbenézett, és olvasott az arcukban: egyesek rettegtek őt, mások kihívóan méregették.

– Üdv néktek, Szellőt keresem!

– A régiek közül való, nem közösködik a fajtánkkal. De a tiédde sem, garabonciás. Ami azt illeti, mi sem látunk szívesen. Kotródj innen!

* * *

– Szétcsaphattunk volna közöttük! – sziszegtek a kígyók, amikor kiléptek az utcára.

Botár csak somolygott, majd a szomszéd társasház kapualjába vonult. Onnan figyelte a kocsmát. A sárkánygyíkjai búbjai eltakarta.

Hajnali ötkor szivárgott el az utolsó kuncsaft. A pultos felballagott a lépcsőn. Már csörrent a kulcsa, amikor Botár mellette termett:

– Nem mész sehová. Beszéljünk egy ital társaságában!

Kígyóit a két utolsó iszákos után küldte, míg Botár és túsza visszavonult a kocsmába.

– Nem fogok a sajátjaim ellen beszélni!

– Előbb még azt mondd, nem közösködtek.

– Attól ők még közelebb állnak hozzám, mint te, kuruzsló!

– Kezdjük egy kis gyomorkeserűvel – szolgálta ki magát a garabonciás, majd mindkettejüknek öntött. – Ha elmondod, hol bujkál Szellő, többet nem háborgatlak.

– Nem köpök.

– Akkor legalább igyál – húzta le a saját felesét Botár.

A farkas megmakacsolta magát.

– Miért nem alakulsz át? – kérdezte a garabonciás kihívóan.

– A békés megoldások híve vagyok. A nagyvárosokban kerüljük a feltűnést.

– Elintézem, olyan lesz, mintha mi sem történt volna. Hatalmamban áll.

Bár nem azzal a csordásfarkassal sodorta össze az élet, aki megsebesítette, Botárban fellángolt a bosszú vágya. Aztán ráeszmélt, hogy a férfi retteg tőle.

– Erősebb vagyok, mint te. Ebben a formámban is! – bizonygatta.

– Lám-lám, úgy tűnik, idővel a ti fajtokból is kikopott a mágia.

Szellőtől tudta, hogy nem ölheti meg egyszerűen a férfit, viszont a fajtája embernek nem okozhatott halálos sérülést. Megkerülte a pultnál ülő férfit, az a tükörből követte a mozdulatot. Előrántotta a vadászkeszét, és a lény torkának szegezte:

– Utolsó lehetőség. Mondd el, merre tanyáznak az ősi csordásfarkasok!

A férfi eszelősen vihogott, szeme sárgán villant, majd zöldesen.

Botár gyűlölte, ha kinevetik, ezért dühből és ösztönből cselekedett. Addig döfte a kést a férfi torkába, míg csontot nem ért, utána pedig többször a pultba verte az átokfajzat képét, és mikor már csak egy bőrlebeny tartotta a testen a koponyát, azt is elvágta. A fej elgurult, egy asztal alatt végezte.

A garabonciás percekig állt a tetem felett, mire felfogta, mit tett. Ekkor a fejet a pultra helyezte, majd a belőle csurgó vérbe ujjával beleírta a kérdést, amit már annyiszor feltett az elmúlt évszázadokban. Lemosta a kezét a sörcsapok melletti mosogatóban, majd a sárkányai után sietett.

Bánta, amit tett, de nem búslakodott miatta. A szentimentalizmus a ráérősek privilégiuma.

* * *

Botár egy bontásra ítélt épületben húzta meg magát. A Budai-hegység, a közeli parkok és a ritkán épített házak visszaidézték számára a vidék hangulatát.

Leheveredett, majd nyomban elnyelte a tudattalan örvénye. Visszatért a kegyetlen álom. Szellő a karjai között hevert. Érezte selymes bőrét, finom tapintású haját, és

ekkor jött rá, hogy ez nem emlék, nem is álom: Szellő lelke, amelyik utazik, meglátogatta.

– Vissza kellett volna menned a saját világodba – suttogta a lány. – Úgy lett volna rendjén. Az emberek az emberek között, az állatok az állatokkal. Nem haragszom, amiért megölted őket. Az én fajtám ne lófrájljon az emberek világában.

– Nem vagyok ember – morogta Botár a plafonra meredve.

– Ember vagy, akit megszedített két démon. A táltosok mind azt hiszik, istent játszhatnak, így születünk mi is. Amit megteremtettél, azért felelősséggel tartozol.

– Te meg nem túrted a kötöttséget – róta fel neki. – Mindkettőnknek vannak hibái.

– Azon a napon, amikor elengedtél, akkor szerettelek meg.

– Mégis elhagytál.

– Csak egy ok vagyok, amiért utat engedhetsz az igaz természetednek! A méreg nem az én távozásom volt, te benned élt: az irigység és a féltékenység. Szabadulj meg tőlük!

Botár visszaterelte tekintetét a lányra, még egy utolsó pillantást akart vetni rá, de elkésett.

* * *

Másnap virradóra három fejetlen hulla hevert a főváros három különböző szegletében, a helyszínelők, vagy újságírók mégsem legyeskedtek a tethelyeken pár órával később.

Botár a sárkánygyíkjai takarásában állt a kóceráj előtt. Bosszankodva nézte a bejáratot. Mindent eltüntettek. Pedig Botár azt remélte, ez előcsalogatja a csordásfarkasokat, és megrengeti a féltőn őrizgetett világukat!

– A gyilkos mindig visszatér a büntett helyszínére – lépett mellé egy ismeretlen.

– Te látsz engem?

– Táltos vagyok, felismerem a mágia nyomait, főleg egy garabonciásét – fintorgott.

Botár megszüntette a varázst, ami elrejtette. Végigmérte a férfit. Fiatalnak tűnt, szőke haját oldalt lenyírta. Olyan ruhát hordott, mint a városban járókelő halandók. Bár Botár alacsonyabb volt a másikinál, de tudta jól, sötét tekintete, szakálla és hosszú haja sokkal fenyegetőbb külsőt kölcsönzött neki.

– Három csordásfarkas egy nap alatt, ezt nevezem! Mocskos munka – komorodott el. – Nem találtál mestert magadnak, hogy megtanítsd a tiszta varázslatokra?

– Egy olyan korban nőtem fel, amikor kisebb gondja is nagyobb volt a népnek, hogy a mágia tudományával foglalkozzon, viszont eléggé babonásak voltak ahhoz, hogy rettegjenek tőle. Ha voltak is páran, akik rendelkeztek képességgel, eltitkolták. Vagy elragadták a csordásfarkasok.

– Ezért inkább a fekete mágiát választottad.

– Fekete? Fehér? Mi ez, tán sakk? – horkant fel. – Varázsolunk, túlélünk. Több bennünk a közös, mint a többi emberben – sandított rá Botár.

– Nekem volt mesterem. Kettő is. – Az ifjú vigyora széles volt, fogai girbegurbák. – Lónya vagyok. Apám beolvasztatta a pikkelyt és egy darabját megkaptam emlékül – ütögette meg a zsebét. – Követtelek, amint a szüleim

elengedtek hazulról. Útközben szembejött egy rőzszeszedő öregasszony, és kiderült, ért a mágiához. Megtanított rá. Időtlen időig tartott, de tanulóéveim alatt nem öregedtem. A csordásfarkasok vére és a varázserőd utat mutatott hozzád – hezitált, majd kibökte a vágyát. – Tartsunk össze!

– Mint egy család? – horkant fel a garabonciás.

– Mint egy család – villant a szeme. Először sárgán, aztán zölden.

* * *

A táltos elszállásolta Botárt. Ő már felvette a huszonegyedik század féktelen iramát, így a varázstudományával szert tett egy kisebb vagyonra. Botár viszont életében először látott összkomfortot, ahogy Lónya hívta, így első dolga volt megszabadulni óriás szakállától és gyébre nyírni megbokrosodott tincseit. A végén a tükörből régi önmaga tekintett vissza rá.

Sokáig téblábolt. Zavarta a belváros nyüzsgése, hogy fülemüle helyett szirénák dala szól, hogy a csillagok helyett reklámok neonfénye tör meg az éjszaka vaksötétjét. Az ablakához sétált, de bezárni már nem tudta, mert Szellővel találta szemközt magát. Ezúttal húsvér valójában érkezett. A lány nem zavartatta magát, ahogy gond nélkül felmászott a második emeleti lakásig, az ablakon belépni sem jelentett gondot számára. Haját olyan barnára festette, mint a férfié, arcát éppen csak megrágtá az idő vasfoga. Kockás inget és rövidnadrágot viselt, tökéletesen beillett volna a város lakói közé.

– Tetszik a hajam? – kérdezte, de válasz híján folytatta: – Rám vadásztál. Itt vagyok.

– Úgy tetszel, mintha csak pár nap telt volna el. Hallottál a tegnapi ámokfutásomról, mi? Le akartok kenyerezni, te és a falkád? – rándult meg a garabonciás arca.

– Csodálkozol? Félték a sárkányaid, akiket óriásivá hízaltál a haragoddal. De ez már nem számít. Én vagyok az utolsó.

A nő kipillantott az ablakon. A két sárkány az utcán strázsált. Halandó szemek számára láthatatlanok voltak, de a szobából mindketten látták a sárga és a zöld szemek villanását. A vendéget fürkészték, orrukából füst tört elő.

– Nem kedvelnek – vont le a következtetést Szellő, majd ellépett az ablaktól. – A vezérünk nem engedte, hogy a nők törzsön kívül válasszanak párt.

– Nem értelek.

– Botár, a bátor, vagy Botár, a botor? – gúnyolódott a nő. – Kíváncsi voltam rád, mióta a nagybátyám megszólított téged. Szándékosan incselkedtem veled a parton, és hagytam, hogy a kígyóid csapdába csaljanak – vallotta be.

– Végre megleltem a családom. Ne kecsgegsz!

– A szőke táltosra gondolsz? A sárkányaidra fáj a foga!

– Áskálodni jöttél? Meg kellene téged is átkoznom – lépett Botár a nőhöz.

– Már megtetted – ragadta meg a férfi jobbát Szellő, majd végigvezette a testén. – Akkor nem mondtam, de ez a köved nyoma.

Botár keze a nő csípőjén állapotodott meg, ahol az apró, elfeketedett sebhely éktelenkedett.

– Engem találtál el. Magadhoz kötöttél.

A férfi vágya felhorgadt, magához rántotta Szellőt. A sárkányok rögvést felmordultak, farkukkal csapkodták a ház falát. Belerengett az épület.

Botár egy intéssel elűzte őket, a sárkányok pedig szitkokat szórva elvonultak.

- Azt hittem, meg akarsz ölni – rebegte a nő.
- Holnap még megtehetem – emlékeztette a garabonciás.

* * *

Botár vénséges vénnek érezte magát. Első gondolata az volt, hogy egyetlen álnok szerelme lecsapolta az energiáit, ám rögtön meg is bánta, hogy erre gondolt. Szellő mellett hevert az ágyon, még az igazak álmát aludta.

Csak óvatosan merete megérinteni a nőt, attól tartott, ismét ellillan. Ujjait végigfutatta a domborulatain, mire Szellő halkán felnyögött, pillája megrebbent. Botár mosolyogni akart rá, de ahhoz is gyengének érezte magát.

- Mi történik velem? – kérdezte.
- A csordásfarkas rögtön éber lett, vadászatra kész:
- A sárkányaid?
- Tegnap éjjel óta nem láttam őket – merengett, majd ráeszmélt az igazságra.

Felpattant, magára kapta a farkas irhát és egy nadrágot. A düh hajtotta.

Lesietett az utcára. Villámok hasították szilánkosra az eget. A zöld sárkány kifordult a társasházak takarásából, majd a férfi elé vonult egyre kisebbé zsugorodva, így mire a lábához ért, siklóként kúszott fel a garabonciás vállára. Testvére szárnyalt, mennydörgést üvöltött és lángokat szórt a városra.

- A táltos felnyergelte.
- Míg ő irányítja, az ereje őt táplálja – magyarázta a nő, aki ekkor érte utol a férfit. – Vissza kell zárnod az alvilágba!

– A frászt, te liba! – csattant fel a sárkánygyík.

– Követjük őket! – adta ki a parancsot Botár, a zöld lény pedig lábakat eresztett, majd levetette magát a férfi válláról. Pillanatok alatt akkorára nőtt, mint az utca épületei.

– Botár, ne tedd! Ő igazi táltos, ismeri a varázslatokat, a másik sárkányod nélkül...

A garabonciás a füle botját sem mozgatta. Szó nélkül otthagya a kétkedő nőt, és a fiú után repült sárkánya hátán.

A budapesti épületek apró mozaikdarabkáknak tűntek fentről, a Duna keskeny pataknak. A város úgy festett, akár egy felbolydult hangyaboly. A Parlament és a Nyugati Pályaudvar lángokban állt, a Lác-hidat porig rombolták, darabjait a folyó délre sodorta.

- Lónya, mit művelsz? – bömbölte Botár.
- Csak szárnyalni akartam, mint régen! – kurjantott a fiú önfeledten.
- Hiszen lerombolod közben a várost!
- Százakat átkoztál el, csordásfarkasokat öltél! Egy garabonciás ne prédikáljon! A sárkánygyíkok már engem tisztelnek!

A fiú szeme sárgán ragyogott. Nem ő irányított, a sárkány uralta őt. A zöld sárkány hangosan felkacagott, vonaglani kezdett. Botárt leforrázta a felismerés: a két kígyó összefogott ellene. A fémes pikkelyek felkaristolták a bőrét, ujjai vérben úsztak. Botár kapaszkodott, féltékenyen ragaszkodott az erejéhez, nem akarta, hogy a sárkányok csak így eldobják őt.

– Az enyémekek vagytok! Én adtam nektek testet! – ordított.

– És ezért nagyon hálásak vagyunk – duruzsolta a sárga sárkány, majd egy újabb lángcsóvát eresztett útjára, a Hősök tere sínylette haragját.

– De borzalmasan éhezünk, sokszor és sokáig. Azt reméltük, igazi garabonciás leszel! – nevetett a smaragd sárkány. – Sajnos nem minden jóslat teljesíti be önmagát.

A zöld sárkány zuhanórepülésbe váltott, egyre gyorsabban pörgött körbe és körbe, míg Botár keze megcsúszott. Utánakapott, de már csak üres léghen kapálózott. A folyó vize hívogatta. Egy mély csobbanás, és el is nyelte. Tüdejéből kiszökött a levegő, amely buborékokban menekült felfelé, mint a szétgurult gyöngyök. Fülében a kígyók nevetése és a csordásfarkas morgása visszhangzott, arcán érezte a sarat, hátán a hatalmas mancsok nyomását. Igen. Ez ugyanaz a szégyen. Ez ugyanaz a halálfélelem.

Valahol fent mintha betört volna pár napsugár a fodrozódó habokon keresztül, majd az is eltűnt. Koromfekete égbolt alatt obszidián út futott, a távolban pedig ott világolt a keskeny, cikornyás ágú égig érő fa. Botár megindult felé, először tétován, a végén már rohanva. Hallotta saját szívének egyre lassuló dobbanásait. Lomha dörrenések voltak csupán, sürgetőek, akár a homokóra utolsó szemcséi.

A nyírfa törzse fehéren ragyogott a sötétben, de a garabonciást sosem a törzs vagy a lombkorona érdekli, ő a gyökerekig hatol. Belépett az odúba, amely a fa lábánál nyílt. A fény hiánya már nem zavarta. Hozzászókkott. A lába vitte. Tudta, hogy halad, egyre mélyebbre, egyre rémisztőbb helyekre, amelyekből mit sem látott, az ördögi sikolyok és jajveszékélések viszont elértek hozzá. Olykor valami a testének ütközött, vagy végigcirógatta a kézfejét, de ez sem hátráltathatta. Végül megpillantotta a fényességet: vérpecsétés hold szökkent az égre. Egy bizarr világ tárult eléje, amelynek alapja a fekete volt, a színek neonos derengések voltak csupán.

Hatodik ujját visszanyerte, nem sántított, a szellemvilágban olyan egészséges és fiatal volt, mint a csordásfarkas támadása előtt. Farkasok vonyítását hallotta, a lába körül kígyók tekeregtek, de semmi sem árthatott neki, mert ezt a földet ő uralta. Letérdelt, ujjai meleg és izsamós talajt értek. Belemélyesztette mindkét tenyerét. Hagyta, hogy a kígyók ellepjék, miközben keze megtalálta az égig érő fa gyökerét, és kiterjesztette a hatalmát. Villámló ereje végigcikázott a nyírfa gyökerén, majd a törzsén, hogy onnan belenyúljon a valóság szövetébe és magával ragadja a két tékozló sárkányivadékat. Nem lehetnek máséi, csak az övé!

Lónya hadakozott, de Botár érinthetetlen volt. Védtek őt az alsó világ kígyói, a farkasai és a vörös hold ölelése. Villámló kezekként tört ki az ereje és ragadta meg a két sárkányt, majd olyan gyorsan rántotta le őket az alvilág legmélyebb bugyrába, hogy nyikkanni sem tudtak.

A garabonciás kiemelte kezét az iszapból, a két kúszómászó a kezén tekergett. Figyelte ragyogó pikkelyeiket, élénk szemüket, gyors mozgásukat, de már nem értette, egykoron mit látott szépnek bennük. A kulcsin rohadó belsőt takart, a hatalom csak felfújt légvár volt. Már tisztán látott. Kioltotta lelkéből az irigységet, és feladta a féltékenységet. Leláncolta a két sárkánygyíkot az égig érő fa

gyökeréhez, majd visszaroht. Látni akarta Szellőt, halani és érinteni úgy, ahogy még soha: az őt mételyező démonok nélkül.

Mocskot érzett a szájában és vizet a tüdejében, köhögésben tört ki. Levegő után kapott, amikor megérezte lábán a karmokat. A sárkánygyíkok a húsát marták, nem eresztették, visszahúzták őt az alsó világba. Körmeszakadtáig kapaszkodott, fuldoklott, hiába látta a fényt, az egyre távolibbnak tűnt. Ekkor két kéz nyúlt utána. Szellő és Lónya árnya derengett fel előtte. Megragadták őt a karjainál fogva, és kivonszolták a valóság partjára.

Botár az egyik híd lábánál tért magához. Társai ott ültek körülötte csuromvizesen. Szellő büszkén mosolygott, Lónya szárnyaszegetten. A küzdelemből mindhárman kivették a részüket.

– Sajnálom – zokogta a táltos.

– Nem te tehetsz róla. A környezetemben mindenkit megmérgezték.

Lónya tenyerében az aranyérme helyén már csak pár porszem ült.

– Minden földi nyomuk odavész – motyogja a nő.

– Gyengébb vagyok, mint a harc előtt. Úgy érzem, szét-esek – köhögött Botár. – Meghalok? – Lónya már nem felelhetett, Botár keze is porrá vált. Elfújta a szél.

– Már nincs otthonunk ebben a világban – mondta Szellő beletörődve a sorsába, miközben Botár az eget hasító lebegő járművet figyelte, amely már neki is kezdett a város újjáépítésének.

maggoth1

Vízöntő

Derek Lang homályos körülmények között távozott az élők sorából, bár a hatóságok egyszerű öngyilkosként zárták le az ügyet. Talán nem találtak gyanús mellékkörülményeket, noha meglehetősen ritka, hogy valaki először kiszúrja mindkét szemét, aztán fültől-fülig átvágja a saját torkát egy szilánkokra zúzott tükör előtt, mielőtt végleg eltávozna ebből a földi siralomvölgyből. Egyes pletykák szerint túl sok tudatmódosítót használt a borzalmas lények kiötléséhez, ami kitörölhetetlenül rányomta a bélyegét a lelkivilágára. Nem tisztem mások felett ítélni, én csak jó pénzért felöltöm az alkotói profiljukat. Ezúttal is ez volt a helyzet: azért jelentem meg Lang otthonában, hogy felvegyem a személyiségét, és egy róla szóló, hitelesnek látszó önéletrajzot hamisítsak. Nem ez volt az első ilyen megbízatásom, profinak számítottam, ha megboldogult irodalmi notabilitások fiktív memoárjait kellett megkomponálni.

Zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna, amikor megérkeztem az elhagyatott hegyi kúriához, ahol a néhai tengődött. A viktoriánus stílusú épület úgy magasodott a környező erdő fölé, mint egy gondterhelt redőbe gyűrődött homlokú óriás. Első pillantásra megállapítottam, hogy Lang meglehetősen magányos életet élt, mivel a rezidencia olyan elhanyagoltságot tükrözött, mint ha évek óta nem lakott volna benne senki. A földszinti mosogatóban csaknem a mennyezetig ért a szennyes edények halma, enyészet bűze lengte be a helyiségeket, és a sötét sarkokban pókhálók tenyésztek. Amennyire tőlem telt, kitakarítottam, majd haladéktalanul nekiláttam feldolgozni a kétezres éves legelismertebb horrorszírójének irodalmi hagyatékát.

Hamarosan néhány elrongyolódott, kézzel teleírt füzetre akadtam, amiből egy eklektikus érdeklődésű, rendkívüli műveltségű ember karaktere rajzolódott ki előttem, aki súlyos személyiségzavarának köszönhetően meglehetősen szélsőséges életet élt. Az egyik füzetben naplószerű részleteket találtam, amelyekben Lang komolyan vallott arról,

hogy úgy sejt, holografikus realitásban élünk, amiben ébren álmodó istenek hemzsegnek. Szerinte ezek az írók, akik öntudatlan teremtő erővel rendelkeznek, vagyis más párhuzamos univerzumokban valósággá válnak az általuk lejegyzett, kitalált történetek. Azt is vallotta, hogy szélsőséges időjárás során olykor összemosódhatnak a valóságok, és a teremtő elme természetfeletti lények átjárójává válhat egyes pszichedelikus tudatmódosítók hatására.

Lang ezután egy olyan teremtényről mesélt, akinek a felbuklását égháború kitörésekor gyakran megtapasztalta. Azt állította, sokszor találta magát a dolgozószobai nagy tükör előtt, amikor ítéletidő zúdult a környékre. Ilyenkor orrfacsaró rothadásszagot érzett, és egy ismeretlen sík sötét körvonalai rajzolódtak ki az üveglapon. A távolban kentausra emlékeztető agancskoronás alak magasodott, vonásainak helyén homály kavargott. Lang agyába furcsa mód információk szivárogtak a kreatúráról, akit elkeresztelt magában Vízöntőnek. A különös entitás egy lélekvadász idegen istenség volt, aki megbújt egy rémtörténet paralel univerzumában, és úgy vonzódott a drogoktól bódult írók elméjéhez, mint molylepke a lámpafényhez. Mágikus ereje azonban megkopott az idők során, és a természetfeletti hatalmasság pozíciójából fokozatosan egy paranormális képességekkel bíró szellemi parazita szintjére süllyedt. A Vízöntő nem is sejtette, ki ő, mivel csak akkor lényegülhetett volna át igazi önmagává, ha valamely elbeszélő tudatán keresztül átjárót nyílik, ami átrántja a mi világunkba.

Lang a feljegyzéseiben arról panaszkodott, hogy egyre gyakoribbakká váltak a találkozásai a Vízöntővel. Ráadásul minden alkalommal rohamosan csökkent az idegen isten és a tükör közti távolság, aminek következtében a kreatúra vonásai is mind' határozottabbakká váltak. Lang a rendszeres drogfogyasztásnak köszönhetően azt sem tudta eldönteni, ő találta-e ki a közeledő rémalakot, vagy az tőle függetlenül nyerte el létezését. Ami azt illeti, ennek a megállapítása nekem is komoly nehézségeket jelentett. A férfi

narratívája hagyományos, mondhatni autentikus naplóbejegyzéseket idézett, ám a szkeptikusabb énem nem zárta ki annak a lehetőségét sem, hogy valójában egy memoárnak álcázott, befejezetlen fikciót olvasgatok, aminek még munkacímét sem adott. Mindenesetre akárhogy is volt, Lang egyértelműen a valóságból merített ihletet, mert a dolgozószobájában ott pompázott az ominózus tükör, amiről olyan sokat regélt a megsárgult füzetlapokon, mi több, az egyik szövegrészlet révén a szerző eldugott narkotikumkészletére is rátaláltam. A helyiség bal sarkában álló könyvespolcon kellett elmozdítani két vastkos Lovecraft válogatáskötetet, mire egy rejtett mechanizmus feltárt egy titkos üreget. Akadt ott mindenféle készség, amivel az ember bódulatot elősegítő kivonatokat juttathatott a szervezetébe. Nem is tudom, mikor jött a gondolat, hogy ki kellene próbálnom őket, de úgy véltem, a teljes átéléshez nem elég, ha csak Lang otthonának levegőjét szívom.

Először egy hieroglifaszzerű faragásokkal borított tajtékipipát választottam a készletből, és félelem nélkül elfüstöltem a benne található keveréket. A kábítószer nagyon gyorsan hatni kezdett, de csak egyfajta könnyed lebegés vett erőt rajtam, ami újabb kísérletezésre ösztönzött. Következőnek egy fecskendő olajosan kéklő tartalmát adtam be magamnak. Míg a kertre néző ablakon keresztül a gyommal felvert udvart bámultam, fel-le billegettem Lang kedvenc hintaszékében, és türelmesen vártam, hogy a különös anyag dolgozni kezdjen a véremlében. Nem tudom, mennyi időt tölthettem méllázással, de egyszer csak vakító villám hasította át a hegyvidékre boruló sötétséget, és valóságos ítéletidő zúdult a környékre.

Szívem szerint feltápaszkodtam volna, hogy leeresszem a redőnyöket, ám a tagjaim nem engedelmeskedtek. Először nem ijedtem meg túlzottan, mert nyilvánvalónak látszott, hogy a kék folyadék bénította meg az izmaidat. Rövidesen azonban penetráns bűz tódult az orromba, amiről biztosra vettem, hogy csakis a hátam mögött álló üres tükörfoglalat lehet a forrása. A borzasztó odor leginkább rothadást idézett, olyasfélé, amelyet az ember többnapos hulla közelében szagolhat. Szerettem volna megfordulni, de a mozgási képességeim továbbra is erősen korlátozottaknak bizonyultak. A bűz erősödött, és úgy tűnt, hivatlan vendéget tükröz vissza a hátam mögül a velem szemben elhelyezkedő ablaküveg. Az egész szituáció egy hatásvadász, sablonokkal zsúfolt, harmadrangú kísértethistóriára emlékeztetett. A hagyaték kezelője novellakarakterek szintjére süllyedt, esős idővel érkező másvilági istenekről olvas egy gyanús körülmények közt elhunyt író feljegyzései közt, és a veszedelmes entitás némi droghasználatot követően személyesen is megjelenik. A dolgozószoba parkettája megreccsent, mintha csakugyan felém lépkedett volna valaki vagy valami az odakint villogó elektromos kisülések fényében, aki átjárónak tudja használni az összetört tükröket. Tudatom egyik hátsó zugában ott motoszkált, hogy megérkezett a Vízöntő, és be akarja kebelezni a lelkemet.

Egyre hevesebben szerettem volna legyűzni a tagjaimat gúzsba kötő mozdulatlanságot, és végül siker koronázta erőfeszítéseimet. Kipattantam a hintaszékből, és megperdültem, de senki sem állt mögöttem. Tekintetem ekkor a tükör maradványaira esett, és felordítottam, mert az összezúzott üveg visszakerült a helyére, és mögötte egy rettentő teremtmény várakozott.

Pontosan úgy festett, ahogy Lang megmintázta az irományában. Kentaurszerű fajzat bámult rám a foncsorozott felület túloldaláról, megnyúlt koponyáján ágas-bogas agancsra emlékeztető kinövés burjánzott. A legijesztőbb mégsem ez volt, hanem az, hogy a teremtmény az én arcvonásaimat viselte. Megbabonázva bámultam, miközben kétségbeesetten igyekeztem értelmezni valahogy a helyzetet. A rémítő hibrid torkán fültől-fülig húzódo vágás tátongett, két szeme helyén véres, kivájt üreg ásítózott. Felüvöltöttem, mert az üveglapról visszatükröződő groteszk kinézetű képmásom segélykérően felém nyújtotta a karját, és fejhangon felsikoltott.

Rámeredtem, majd könnyek áradata kezdett záporozni a szememből, miközben az utoljára olvasott füzet oldalai úgy pörögtek a levegőben, mintha egy kísértet lapozgatná őket. Felragadtam a mögöttem billegő hintaszéket, és teljes erőből a tükörhöz vágtam. Az üveglap fülsértő csörömpöléssel szilánkokra hullt, és riasztó asztrális képmásom elenyészett. Megkönnyebbülten felsóhajtottam, mert a helyzet megoldása egyszerűbbnek bizonyult, mint hittem. Az üvegszilánkok mögött azonban ezúttal nem a keret, hanem egy alagútra emlékeztető, sötét nyílás tárult fel, és maga felé húzott. Próbáltam ellenállni, ám fokozódó szívéreje végül beszippantott.

Gyorsvonati sebességgel száguldottam az anyaméhként lüktető síkok között, miközben lidércnyomásos metamorfózison mentem át. Nem tudtam, mi történik velem, csak azt, hogy iszonyatosan fáj. Az altestem valahogy megnyúlt, miközben a csontjaim groteszk módon átalakultak, lábaim kemény patákká váltak, koponyám felső részét tűhegyes szarukinövések ütötték át. Hullámozott körülöttem minden, a pórusaimból vér szivárgott, és úgy éreztem, beleőrülök a fájdalomba. Az egész valamiféle borzalmas születésre emlékeztetett, és úgy látszott, sohasem akar véget érni.

Egyszer csak valami keménynek ütköztem, és dühödten belefejeltem a homlokomból sarjadt agancskoronával. Csörömpölés hallatszott, és a következő pillanatban egy szétzúzott tükör keretéből ugrottam elő egy olyan dolgozószobában, ami a megtevéstésig hasonlított a kiindulási pontomként szolgáló helyiségre. Odakint ugyancsak ítéletidő tombolt, az ég ereszcatornái úgy zúdították a halandókra felgyülemlt víztömegüket, mintha soha többé nem akarnák abbahagyni.

Lang kában billegett a hintaszékében, ölében elrongyolódott füzet pihent, a közelében kiürült fecskendő hevert a padlón, amelynek falára olajosan kéklő anyag rakódott. Nehézkesen kinyitotta a szemét, és rám bámult. Gyilkos indulat támadt bennem, és csattogó patákkal nekirontottam. Nem akartam bántani, de a férfi drogoktól bódult elméje áthozott ebbe a valóságba, és rákényszerített a metamorfózisra. Először az arca felé ökleltem az agancsossal, és mindkét szemére megvakítottam, hogy ne kelljen látnia, amit ezután teszek vele.

Én vagyok a Vízöntő, a lélekadás, aki éhes parazita-ként várakozik a szellemvilág sötét zátonyai között. Jól vigyázz, mit írsz le! Mert amikor jön az esős idő, és megnyílnak az átjárók, kábult elméd magához ránt, mint moly-lepkét a lámpafény...

Norton

Egyperces rémmesék V.

A második esély

Vaszilij, az orosz katona hálás tekintettel nézett Alexej őrmesterre, miközben sűrűn bólogatott.

– Értem, uram, máris indulok! – közölte, és valósággal haptákba vágta magát.

– Addig a fáig kússzon el! – utasította elégedetten az őrmester. – Onnan körülnézhet.

– Úgy véli, az ellenséges haderő valahol arra fészkelte be magát?

– Így van, ezért legyen nagyon óvatos! Nem lenne egészséges, ha észrevennék.

– Tudom, uram, hogy számíthatok a kiváló helyzetfelismerésre.

A hízgelés nem volt véletlen, mert Alexej nemrég mentette meg a közlegény életét.

Az őrmester is kellemesen csalódott Vaszilijben, akit egyenest a börtönből soroztak be. A köpcös férfi éveket ült gyilkosságért, és még elég sok volt neki hátra, amikor egy rendeletnek köszönhetően a frontvonalra vezényelték. Alexej eleinte aggódott, hogy a volt elítélt nem fogja végrehajtani a parancsait. Persze az embereket nehéz kiismereni, mert Vaszilij úgy viselkedett, akár egy vérbeli katona. Talán erre született, még ha nem is tudtak eddig róla.

Nemrég tűzharcba keveredtek az ellenséggel, és elszádkadtak az osztaguktól. Elég kiélezett volt a helyzet, és csak egymásra számíhattak.

Vaszilijnek hirtelen elkerekedett a szeme, és rémülten nézett az őrmester mögé, aki megfordult, miközben felémelte a fegyverét, de nem látott senkit.

– Mi a...

A következő pillanatban Vaszilij odaugrott hozzá, majd hátrarántotta felettesének a fejét, és egy határozott mozdulattal elvágta a nyakát. Az elvágott artériákból sűrűn spriccelt a vér, és sípoló, bugyborekoló hang hallatszott, amint a légcsőből távozott a levegő. A közlegény az őrmester oldalába szurkálta a törét, mintha nem lett volna elég, hogy a nyakát elvágta.

Alexej pillanatok alatt kilehelte a lelkét, Vaszilij pedig megtörölte benne a törét.

– Ennyit erről, te szerencsétlen – suttozta, miközben arkifejezése az alázatosból egy pillanat alatt szadistába csapott át. – Megkaptad, te rohadék! Azt hitték az idióta barmok, hogy én majd jó leszek a húsdarálóba, mert csak egy börtöntöltelék vagyok? Hát kurva nagyot tévedtek!

Szavai közben szakszerű mozdulatokkal kutatta át halott felettesének ruháját, és elszedett tőle minden hasznavehető holmit, majd a fegyverei tárát is leellenőrizte. Szemében örült fények táncoltak, miközben magában motyogott.

– Civil ruhát kell szereznem. Valahogy megoldom... aztán kiadom magam menekültnek, vagy tudom is én... majd csak lesz valahogy. Én nem fogom leöletni magam, és nem megyek vissza a börtönbe se. A hülyék. Még vagy nyolc évet ültem volna. Most viszont szabad vagyok, csak el kell innen tűnnöm.

Nagyot sóhajtott, és sunyin lesett körül. Rabolni, gyilkolni és fosztogatni már rég megtanult, és most várt rá egy új élet. A politikai vezetőkre szinte már hálával gondolt.

– Köszönöm a második esélyt!

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

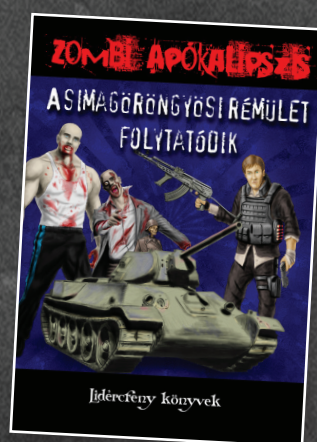
Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Bri Hornyak

Catlantic City

Sűrű fátyolos ködfelhő ereszkedett a Mew Jersey-beli Catlantic City-re. Az idő borús volt, akárcsak a kedvem. Vége egy újabb napnak. Éreztem, hogy valami van a levegőben. Egész nap nyugtalan voltam. Kénytelen-kelletlen odadörgölöztem mindenhez. Így utólag visszagondolva megérezhettem a vihar közeledtét.

Épp a MilkyWay-en ültem egy lepukkant tejbárban, amikor megmordult a mobilom.

– Ige’ – szóltam bele kelleltenül.

– Bocsánat, kapitány, a zavarásért, de új ügy érkezett – dorombolt a vonal végén Cirmi. – Nem vár halasztást!

– Értem, máris úton vagyok.

Felhörpintettem turmixom maradékát, megtöröltem a bajszom és kísértálmam a hűvös éjszakába. Ez az este sem telik nyugodtan – gondoltam, miközben bepöccintettem az 1959-es Catillac Eldoradot.

Az órs csendes volt. Már mindenki hazament. De mivel nekem és kutyám, se macskám, én csak a munkámnak élek. Épp kényelmesen elhelyezkedtem nyüzögött bőrfotelemben, amikor meghallottam Cirmi abesszin mancsainak halk nesztét.

– Jó estét, Kapitány! Elnézést, hogy megzavartam a pihenését, de az ügy nem tűr halasztást – sütötte le nagy, kerek, kék szemét. – Személyesen önt kérte fel a Fő Macsnagy. Tudja... Ő az érintett hölgy régi barátja.

– Nocsak, hölgy? Miről is van szó pontosan?

– Eltűnt egy nagyon értékes cirrrkónia cica-peca.

– Cirrrkónia? Tudtommal azért nem adnak sokat még a fekete-macska piacon sem.

– Így van uram, de ez nem akármilyen pecsa.

Azzal elem tolta az ügy aktáját. Kinyitottam a barna dossziét. Az első oldalon ott volt egy A4-es méretű képen a már előzőleg említett értéktárgy. Meg kellett hagyni, valóban csinos darab volt a kicsike. Hosszú nyele éjfékete cirrrkóniával volt kirakva, a végén pedig gyönyörű szivárványszínű vándorsólyom tollak. A kép alján ott állt az eltűnt szépség neve. Éjféli Szivárvány.

Még számban izlelgettem a nyomaveszett cica-peca hangzatos nevét, miközben lapoztam az aktában. És akkor egy másodpercre nyamvadt kandúrszívem megállt dobogni. Ahogy megpillantottam Őt, jobb mellső mancsomtól a farkam végéig felállt a szőr. Hirtelen jött zavarodottságomban, amit kiscila korom óta nem éreztem, gyorsan becsuktam az aktát, és megköszörültem a torokom.

– Mack Karmol hol van?

– A helyszínen, Uram, szemtanúkat keres.

– Remek. Szóljon neki, hogy én is úton vagyok!

Kifelé menet olyan csendes volt minden, hogy még az eger nesztét sem lehetett hallani. Csak én éreztem, ahogy izzad a mancsom, miközben szorongatom az aktát.

Nehezen szedtem a levegőt, akárcsak a lépteimet. Éreztem, a vihar megérkezett fölém.

Akadálytalanul suhant végig a Catillac a főúton, mint csak valami éji erő hajtáná, egyenesen ki a városból, egészen a Catlantic City tábláig. Tudtam, ott laknak csak az igazán gazdagok. A társadalom krémje. Kisvártatva leparkoltam a Cirmi által megadott címen. Pár járőr kint volt már a helyszínen. Kiszálltam, és odaballagtam a társamhoz. A szemtelenül fiatal és rémesen idegesítő Mack Karmol-hoz.

– A tejszínélők végeztek már? – mordultam rá.

– Szép jó estét, Kapitány! Hogy van? Mit szól ehhez a furcsa időjáráshoz? Meg mernék magának esküdni, amint hajtottam fel a Gombolyag utcán, mintha friss tonhalat érzetem volna. De nem is értem, hogy lehetne, hiszen...

– Térjen a lényegre, ha kérhetem! – vágtam közbe.

– Ja, persze, hogyne. Máris. Nem. Vagyis igen, de se mancslenyomat, se egy szőrszál, se egy bajuszdarab. Úgy tűnik, profikkal van dolgunk.

– Értem.

– Igen. Hát akkor talán menjünk is be.

– Remek ötletei vannak Mack Karmol. Maga nélkül ez eszembe se jutott volna.

– Valóban Kapitány? Öröömre szolgál.

Majd végre-valahára elindultunk a fehér macska-kövön.

Amint beléptem a tágas előcsarnokba, megcsapott az édes tejkarameell szaga.

Alig tértem magamhoz a bódulatból, amikor элем patant egy kis szürke házi-macska.

– Jó estét az Uraknak! Erre tessék, kérem szépen! – nyávogta nemes egyszerűséggel.

Bevezetett minket a szalonba. Fényár és csillogás vett körül. A falakon macskanagyságú portrék. Mámorító volt az illat, és a sziluett is, ami элем tárult a jól megvilágított helységben. A szoba közepén egy selyem macskakosárban megláttam Őt. Közelebb léptem.

– Üdvözlöm! N.Y.A.F. kapitány vagyok. Önben kit tisztelhetek?

– N.Y.A.F.? Milyen különös név. Maga talán külföldi? – emelte rám gyönyörű, smaragd zöld tekintetét. Egy másodpercre elakadtam. Mintha az idő is lelassult volna. Le sem tudtam venni a szemem a bajsza körüli kis pihéről.

..... – A teljes nevem. Nuderanko Yakonta Axel Fart. Apám British Burmese volt, anyám pedig Egyiptomi Mau – tértem gyorsan magamhoz.

..... – Ó, Egyiptom! Járt már ott? – nyervogta édesen.

..... – Elnézést, nem csevegni jöttem. Az egyszerűség kedvéért szólítson Kapitánynak – tértem ki a válasz elől.

– És megtudhatnám, hogy mi a becses neve?
– Miss Cornelia Le Fetty vagyok – mondta bársonyos dorombolással, miközben felém nyújtotta frissen pedikűrözött mancsát.

.....– Elnézést, de nem nyalok mancsot! – Mire ő féltéken visszahúzta. Pedig de szívesen megnyaltam volna! Puha, friss vörös bundája úgy hullámozott, mint a sűrített tej, édes karamell illatot árasztva. Kétség sem fért hozzá, hogy ő volt a legszebb Maine Coon akit valaha láttam.

– Nos, Miss Le Fetty...
 – Kérem, szólítson csak Corneliának – mondta, és elmosolyodott.

– Rendben. Tehát Miss Cornelia – mondtam, de nem mosolyogtam vissza. – Ha jól értesültem a ma kora esti órákban eltulajdonítottak öntől egy cirrkkónia cica-pecát. Egy nagyon híres műkincs, bizonyos Éjféli Szivárvány egyetlen értékes másolatát.

– Igen, így van, néhai ükanyám tulajdona volt. Alomról alomra szállt a családukban. Az eszmei értéke felbecsülhetetlen számomra. De persze a piaci ára sem csekély.

– Mikor látta utoljára?
 – Délután elmentem kicsit kocsikázni. Addig beraktam a széfbe. Amikor este haza értem, már szőrén-szálán eltűnt.

– Merre kocsikázott? – kérdeztem, miközben elővettem jegyzetfüzetemet.

– A Déli Nyalagúttól balra.
 – A Katolikus templomnál?
 – Igen.
 – Látta valaki esetleg, aki alá tudja támasztani, hogy arra járt?

– Igen, a házi-macskám végig velem volt.
 – Rendben, természetesen egy kollégám majd felkeresi az említett hölgyet – biccentettem Mack Karmol felé, aki láthatóan nem értette, mit akarok ezzel.

– Tartózkodott ez idő alatt valaki a házban?
 – Csak a személyzet. Van három házi-egerem. Két szürke és egy fehér. Meg persze néhány porcica. De értük mancsoskodom. Évtizedek óta a családukat szolgálják.

– Értem. Természetesen velük is beszélnünk kell – biccentettem újra Karmol felé.

– Elnézést Kapitány hogy közbenyárogok – nyávogta közbe –, de az az érzésem, hogy valamit csinálnom kéne.

– Remek megérzései vannak Mack. Akkor talán menjen és vegye fel a személyzet vallomását!

– Igenis kapitány.
 – Elnézést a közbiztonságért Miss Le Fetty.
 – Cornelia, ha kérhetem – cirmogta.

És hogyan kérhette volna. Édes drága dússzőrű Istennő.
 – Láthatnám, kérem a páncélszekerényt?

– Hogyne, kövessen!
 És én követtem. Szememet le nem véve csábítón csóváló farkáról. Járás közben kivillant bal mellső lábán egy vékony bokalánc. Villogott, mint macska a sötétben. Úgy éreztem hipnotizáltak.

– Itt is volnánk – állt meg egy kismacs nagyságú páncélszekerélynél.

– Mancslenyomatos? – kérdeztem.
 – Nem. Igazság szerint olyan nagy értéket ritkán tartok benne. A házban mindig van valaki.

– Riasztó van?

– Nincs, csak a kerítés mentén egy kis coleus canina – dörgölődött oda a kaparófához.

– Igen, azt volt szerencsém érezni... Rendben köszönöm, egyelőre ennyi. Igyekszünk minél hamarabb előkeríteni a szóban forgó cica-pecát. Még jelentkezem.

– Alig várom. Bízom önben, N.Y.A.F. Kapitány. – És rám mosolygott olyan édesen, mint a méz. Az összes szőrszál felállt a hátamon. Még egy mélyet beleszippantottam a bódító karamellbe, és kiléptem az ajtón a szalonból.

Odakint Mack Karmol már várt.

– Hé, főnök, elviszel?

– Nem.

– Nem beszéljük meg az ügyet?

– Ejnye, Mack, kezdik cserbenhagyni a megérzései! Késő van. Holnap találkozunk az őrsön.

Hazafelé nem húztam fel a Catillac tetejét. A rossz idő ellenére ki kellett szellőztetnem a fejem. Nem tudtam másra gondolni, csak a gyönyörű smaragdzöld szempárra és a krémes-puha szőrű mancsokra. Miss Cornelia Le Fetty. Mit tett velem?

Másnap Mack Karmollal összeültünk megbeszélni az ügyet.

– Jó reggelt, Uraim! – nyitott be Cirmi, miközben a jegyzeteimet olvastam át. – Hoztam tejeskávét.

– Cirmi, maga egy kincs – doromboltam. Cirmi megnyalta mancsát és lesimította csinos kis fülecskéjét.

– Tudom. – Majd kísértelt az irodából.

– Nos, Karmol. Kérem, tájékoztasson a tegnapi felvett vallomásokról.

– Rendben, főnök. Miss Le Fetty-nek van egy szürke házi-macskája. A cicapálca eltűnésének idején Miss Le Fetty-tyel tartózkodott. Vallomásuk megegyezik. Az előéletéről nem találtam semmit. Nincs priusza.

– Remek, folytassa, kérem!

– A házban szolgál továbbá egy fehér egér és két szürke. A fehér egér régen vándorcirkuszban dolgozott, és fehér, mint a patyolat. Viszont az egyik szürke egér, bizonyos Chan-Dash Nesz öt évet ült San Miceisco-ban sajt és kolbászcsempészért. Mielőtt dobozba rakták, a kínai Wah Cin nevű bűnbanda tagja volt. A másik szürkéről semmi. Egyszerű mezei egér.

– Érdekes.

– Behozzuk?

– Egyelőre nem kell, csak tartsák megfigyelés alatt.

– Értettem.

A napok csak úgy vánszorogtak. Lassan három hét telt el hogy ellopták a cirrkkónia pálcát. És mégis sokszor azon kaptam magam, hogy többet gondolok Rá, mint az ügyre.

Épp a MilkyWay-en ültem egy lepukkant tejbárban, amikor megmordult a mobilom.

– Ige' – szóltam bele kelletlenül.

– Bocsánat, kapitány a zavarásért, de új ügy érkezett – dorombolt a vonal végén Cirmi. – Nem vár halasztást.

– Értem, máris úton vagyok.

Felhörpintettem turmixom maradékát, megtöröltem a bajszom, és kísérteltam a napfényes délutánba.

Bepöccintettem az 1959-es Catillac Eldoradot, és már úton is voltam a 19-es síkátor felé. Lepukkant környék lévén nem számítottam semmi jóra. Kisvártatva leparkoltam a Cirmi által megadott címen. Pár járőr kint volt már a helyszínen. Kiszálltam és odaballagtam társamhoz. A szemtelenül fiatal, rettentően idegesítő Mack Karmol-hoz.

– A tejszínélők végeztek már? – mordultam rá.
 – Jó napot Kapitány! Hogy van? Mit szól ehhez a csodaszép időjáráshoz? Meg mernék magának esküdni, amint hajtottam fel a 18. utcán, mintha friss csirkemáj szagát érzetem volna. De nem is értem, hogy lehetne, hiszen...
 – Térjen a lényegre, ha kérhetem! – vágtam közbe.
 – Ja, persze, hogye. Máris. Igen. Vagyis még nem.
 – Mi történt?
 – Azt hiszem, valami csatornapatkány. Egyszerű sajtkrém túladagolás.
 – Látta már a testet?
 – Nem, Uram. Magát vártam.
 – Micsoda megtiszteltetés, Karmol. Akkor talán indulhatnánk is.

Amint közeledtünk a tett helyszínéhez, megcsapta az orromat az egynapos dögszag.

– Mack, kérem, beszéljen a tejszínélőkkel!
 – Máris.

A 19-es síkátor végén egy barna konténer mögött ott feküdt az áldozat. Azt első ránézésre is észrevettem, hogy középkorú szürke egerrel van dolgunk. Ruházatából ítélve nem egy mezei egér. Nézttem megmerevedett pofáját. Orrából kifolyt a megromlott krémsajt. Szörnyű halál. Gyenge jellem, aki a drogokhoz nyúl.

– Ezt a fickót én ismerem – nyávogott fel gondolataimból Karmol.

– Ige? Nem is tudtam, hogy újabban egerekkel lóg, fiam.

– Nem, Kapitány, félreértés ne essék, nem úgy, ahogy gondolja!... Én nem szoktam más egerével. Persze egyszer volt egy eset, hogy...

– Térjen a lényegre!
 – Ó Chen-Dash Nesz! Miss Le Fetty szürke egere.
 – Csakugyan? – lepődtem meg, és hirtelen kényszert éreztem, hogy nekidörgölözsem a közeli falnak.

– Mit mondtak a tejszínélők? – kérdeztem hátamat vakartatva.

– Ahogy azt sejteni lehet, uram. Az áldozat múlt éjjel lelte halálát sajtkrém túladagolásban. Idegen mancsúságnak nincs jele.

– Találtak valamit az áldozatnál?
 – Igen, ezt. – És átadott egy megrágott papírfecnit.
 – Ez meg mi a rosseb? Mi ez a macskakaparás?
 – Nem tudom, főnök, valószínűleg egérül van.
 – Remek, küldje be a laborba.
 – Meglesz, főnök. Maga szerint véletlen egybeesés?
 – Micsoda?

– Hát hogy pont ő az áldozat!
 – Nem tudom, Mack, de sötétben minden macska fekete!

– Ez meg mit akar jelenteni?
 – Nem tudom, Mack.

Egy utolsó pillantást vettem még a póruljárt kis szűr-kére. Ahogy fordultam meg, hogy elhagyjam a dögszagú síkátort a lemenő nap fényében megcsillant valami Chen-Dash összezsibókodott szőrében.

– Jöjjön csak ide, Mack! Maga szerint ez micsoda? – Karmol odalépett, miközben egy gumikesztyűt húzott pupfók mancsára.

– Úgy látom valami üveg. Nem is, inkább egy kő. A legjobb lesz, ha ezt is beküldjük a laborba.

– Rendben, fiam, tegye azt! De mégis, milyen színű az a kő?

– Ez, főnök, olyan fekete, mint az éj.

– Ahogy sejtettem.

Hazafelé nem húztam fel a Catillac tetejét. Szép idő volt, és nekem ki kellett szellőztetnem a fejem. Nem tudtam másra gondolni, csak a gyönyörű smaragdzöld szempárra és a krémes-puha szőrű mancsokra. Miss Cornelia Le Fetty. Azt hiszem, hamarosan újra találkozunk.

Másnap Mack Karmollal összeültünk megbeszélni az ügyet.

– Jó reggelt Uraim! – nyitott be Cirmi, miközben a jegyzeteimet olvastam át. – Hoztam tejeskávét.

– Cirmi, maga egy kincs – doromboltam. Cirmi megnyalta mancsát, és lesimította csinos kis fülecskáját.

– Tudom. – Majd kísértalt a tárgyalóból.

– Nos, Karmol. Kérem, tájékoztasson a laboreredményekről.

– Máris Uram! Nos, a cetlin, amit az áldozatnál találtunk egy felkapott night club címe van, és a tegnapi esti időpont. Chan-Dash feltehetően ott tartózkodott a halála előtt.

– Melyik club?

– A Macskakajaj.

– Nocsak!

– Ismeri?

– Csak hallomásból. De nem egy egernek való hely, az már biztos! És mi a helyzet a kővel?

– Hát, főnök, kérem a dobpergést!

– Mit akar ezzel mondani, Mack? Csak nem megegyezik az ellopott cica-pecával?

– Nem uram! A kő az eredetiből van.

– Micsoda? – álltam meg hirtelen tejeskávém lefetyelése közben. – Kérem, ismétlje meg, amit mondott! Attól tartok, szőrgombolyag ragadhatott a fülembe.

– Nem, kapitány! Az ön füle makulátlan. Az éjfélete cirrkónia az eredeti Éjféli Szivárványból van.

– Az meg hogy történhetett? Csak nem ellopták azt is?

– Nem, ez benne a csavar. Az eredeti még mindig ott található a Miauvrében.

– Érdekes. Van most valami dolga, Karmol?

– Nincs uram, épp ráérek.

– Volna kedve esetleg velem tartani, hogy szemügyre vegyük ezt a híres-neves Éjféli Szivárványt?

– Hát hogy a viharba ne, uram!

Surrantunk kifelé a tárgyalóból, amikor odasündörgött Cirmi.

– Kapitány! Valaki várja az irodájában.

– Küldje el, Cirmi drága, most nem érek rá.. A dolgom nem tűr halasztást.

– De a hölgy...
 – Hölgy? – vágtam közbe páni izgalommal.
 – Igen, Miss Cornelia Le Fetty van itt.
 – Karmol! Pöccintse be a Catillecem, megyek maga után, mint a sicc! – Azzal átdobtam Mack-nek az Eldorado kulcsait.

Suhantam az iroda felé. Reggeli félhomály volt odabent, aznap még be se tettem oda a mancsomat, a redőnyök félig le voltak húzva. Mámorító volt az illat és, a sziluett is, ami elém tárult az alig megvilágított helységben. A szoba közepén az én kopott karosszékemben ott gömbölyödött Ő! Közelebb léptem.

– Miss Le Fetty!
 – Kérem, csak Cornelia – emelte rám pamacsos pofáját, amit sűrű könnycseppek áztattak el.
 – Cornelia! Hát kegyed miért itatja itt az egereket?
 – Tudja, ma reggel értesültem Mr. Nesz haláláról – szipogta. – Szörnyű, ami vele történt! El sem hiszem... Olyan rendes házi egér volt.

– Nos, minden bizonnyal. Részvétem – mondtam lágyabb hangon. Vén kandúr szívem elkezdett egyre hevesebben zakatolni.

– Van már valami nyom?
 – Hát, ami azt illeti... Nem igazán beszélhetnék róla...
 – Ám a mondatot nem tudtam befejezni. Cornelia puha bundájának döngölődése elszédített.

– NY.A.F. – dorombolta mézédeseen, majd érdes kis nyelvvel megnyalta az orrom. – Úgy félek!
 – Ugyan mitől, kedves Cornelia? – lihegtem.
 – Úgy érzem, veszélyben vagyok! NY.A.F! Ugye maga mindig megvéd engem? – pihegte.
 – Hát, hogy a viharba ne!
 – Köszönöm.

Azzal megcirógatta a bajszom, majd kísértelt az irodámból. Én álltam ott bálványá merevedve, szememet le nem véve csábítón csóváló farkáról. Majd miután az utolsó vörös szőrszál is eltűnt a látómezőmből, iszkoltam Karmolhoz, mint macska a forró bádogatón.

A Miauvre-ban egy öreg kivénhedt mogorva nőstény csoszogott a segítségünkre. Kérésemre odavezetett miniket az Éjféli Szivárványhoz. Az antik peca ott csillogott-villogott teljes pompájában, fényesre polírozott üvegvitrin mögött. Amint szemügyre vettem közelebről, láttam hogy tökéletesen ép.

– Khmmmm – zavart meg nézelődésemben egy recsegő torokkaparás.

– Ige' – fordultam hátra meglepetten.
 – Segíthetek valamiben? – szólított meg egy öreg British Burmese kandúr.

– Most hogy így kérdezi... Kit tisztelhetek önben?
 – Fitz McCapar régész professzor. Örvendek a találkozásnak!

– Hát Maga az?! El sem hiszem! – nyávogott közbe izgatottan Mack, és pofa-bundája lángba borult.

– Mack Karmol! – szóltam rá élesen. – Magába meg mi a csuda ütött? Úgy viselkedik, mint egy kergettyű-macska.

– Elnézést kapitány, de... Ez a macska... Vagyis ön, professzor... El sem hiszem, hogy találkozzunk! Ha ezt elmesélem majd a...
 – Térjen a lényegre, ha kérhetem! – vágtam közbe.

– A professzor világhírű! Ő tárta fel Tuthankarmon sírját. Mi több! Lefordította az egész Mija naptárat, és több tanulmányt is kiadott a Maczka vonalakkal kapcsolatban.

– A macska rúgja meg! Tényleg! Elnézést a faragatlanságért! NY.A.F. kapitány vagyok, a Catlantic City-i rendőrség nyomozója. Ő pedig a társam, Mack Karmol – mutatam rá Mack-re, aki úgy riszálta vastag bundáját, mint egy jól lakott kis cila.

– Nocsak! – szaladt ki belőle a meglepődöttség. – Mit tehetek önökért, uraim?

– Meséljen, kérem nekünk az Éjféli Szivárványról!

– Mi sem egyszerűbb! Gondolom hallottak már az ősi Egyiptomról. – Bőszén bólogattunk. – Nos, az előttünk lévő ősi cica-peca pálca a legenda szerint magáé Bastet istennőé volt.

– Elnézést, kié? – kérdeztem vissza, de ahogy elnéztem Karmol lesújtó pofáját, lehet inkább hallgatnom kellett volna.

– Az ősi egyiptomi macskák háziasítottak egy akkoriban ott honos fajt. Az embert. Az emberek istenként tisztelték a macskákat. Kiszolgálták őket, minden parancsukat teljesítették, cserébe pedig nem kértek semmit. Rettentő hálás faj volt. Bastet istennő, aki a macskakölykök születéséért és a hold égi útjáért volt felelős, a legenda szerint annyira szerette az embereket, hogy néha felvette az alakjukat is. Ezt a szépséget még a nagyapám egy Bubasztisban folytatott régészexpedíció során találta.

– Rettentő érdekes, Professzor. Köszönöm a tájékoztatást! Mondja csak, egészen biztos benne hogy az előttünk álló peca az eredeti?

– Ezt meg hogy értem, kérem? – emelte fel bajszát.

– Biztos benne, hogy az előttünk álló cica-peca az eredeti? – ismételt meg a kérdést.

– Vasmacska legyenek, ha nem! – nyervogta nem kis felháborodással a hangjában.

– Ha kérhetném, megvizsgálná itt előttünk?

– Természetesen – hunyorgott. Válasza nem tűnt túl őszintének.

Odasomfordált a riasztóhoz, bekarmolta a kódot, majd óvatosan lepattintotta a vitrin tetejét. Hajolt fölé jobbról, hajolt fölé balról. Kopott, fakó bundája alól nyugtalan morgás hallatszott. Majd egyszer csak megállt.

– Azt a leborult macskabajszát! Hát ez meg hogy történhetett? Az én múzeumomban! – Hangja olyan magas frekvenciát súrolt, hogy attól tartottam, az összes üveg megreped a teremben.

– Professzor, kérem, megosztaná velünk is, mi történik most?

– Az – nézett rám örült szemekkel –, hogy ez nem az eredeti! Ez az egyetlen hiteles másolat, ami valaha készült. Huszadannyira sem értékes, mint az eredeti.

– Van esetleg valami elképzelése, hogy mikor vagy hogyan történhetett a csere?

– Halványlila gőzöm sincs, de ha megengedik, most azonnal intézkednem kell.

– Hogyne, természetesen. Mack Karmol itt marad, és körbeszimatol.

– Értettem, kapitány! – vágta rá gyorsan Karmol.

– És Mack... Kérje el a biztonsági kamera felvételeit!

– Maga nem marad itt Kapitány?

– Nem. Én úgy döntöttem, máshol végzek terepmunkát.

Értesítsen, amint van valami fejlemény.

– Igenis kapitány!

A nap lemenőben volt, amikor elindultam a Macskajaj nevű night club felé. Nem húztam fel a Catillac tetejét. Szép idő volt, és nekem ki kellett szellőztetnem a fejem. Az úgy összeállt a fejemben. Valaki ellopta Miss Le Fetty nagy értékű peca utánzatát, hogy aztán kicserélje az eredetire, amit nagy valószínűséggel a fekete-macska piacon akar értékesíteni. Ez a valaki pedig minden bizonnyal Chen-Dash Nesz lehetett, Cornelia rossz múltú házi egere. De ki volt a megbízó? Vagy nem is volt? Lehet hogy az a dörzsölt kis szürke a saját bajszára dolgozott? Tényleg baleset volt a halála? Vagy valakik rásegítettek?

Nehezen ment a gondolkodás. Nem tudtam másra gondolni, csak arra az érdes kis nyelvecskére, pisze orra és nyalni való fülecskékre. Miss Cornelia Le Fetty! Amint lezártam ezt az ügyet ott dorombolok majd a macskaajtód előtt.

A Macskajajban Catlantic színe-java megfordul. A kép-mutató pénzeszsákoktól a csóró kóbor macskákig. Mindenkit beengednek, csak pénze legyen. A helyi patkányok üzemeltetik. Nincs velük különösebb gond, de nem mondhatnám hogy nem voltak kisebb-nagyobb bonyodalmaik a törvényhozással.

Azon az estén is tömve volt a club. A füstölt sajt szaga keveredett a párolt haléval. Utat törtem magamnak a pult-hoz és leültem.

– Estét! Mit adhatok? – fordult hozzám a pult mögül egy félszemű patkány.

– Whiskas-t kérek, tisztán, jég nélkül.

– Nehéz napja volt? – kérdezte, de nem úgy nézett ki, mint aki cseverészni akar.

– Mondhatjuk. Lenne egy kérdésem. – Azzal elé toltam Chan-Dash fényképét. – Ismeri ezt a szürkét?

– Nem vagyok tudakozó, öreg! – mondta, és elém tolt a Whiskasomat. Mire én alig láthatóan megvillantottam zsebem mélyéről előhúzott jelvényemet. – Így már kicsit más a helyzet. Nézze, nem tudom, mit mondott magának az a nyeszlett kis házi egér, de nekem semmi közöm sincs se a krémsajtokhoz, se a csempész kolbászokhoz. – Eduárdó ennél a pontnál magára bökött. – Csak tejfölben utazok. Osztrák, francia, skót... És persze mind legális.

– Hát hogyne! – hittem el minden egyes szavát. – Esetleg ajánlhatnám magának Eduárdó, hogy nevezzen meg valakit, aki tud felvilágosítást adni kis barátunkkal kapcsolatban? Ha ezt volna szíves megtenni, talán az egész beszélgetésünket, úgy ahogy van, elfelejtem.

– Látja ott azt a csinos kis fehér egeret? – bökött oda a pincérmőre. – Nah, az a kicsike a mi kis megboldogult Nesz barátunk barinóje volt.

– Köszönöm az útbaigazítást! – hörpintettem fel maradék Whiskasomat.

– Hé, zsarukám... Akkor minden okés, ugye?

– Nem tudom, kedves Eduárdó, hogy mire céloz. – Biccentettem egyet, majd elindultam fehérke nyomán.

– Elnézést kisasszony, szabad egy percre? – kérdeztem tőle barátságosan.

– Ki maga? És mit akar? Én nem vagyok az a fajta egér!

Talál olyanokat hátul, a színpad mögött, keresse a Puhaszóru Madamot – cincogta.

– Nem, én magácskával szeretnék beszélni! – ráztam meg bundás pofám. – Ha lehet négy szemközt.

– Erre – húzott félre a vészkijárat felé, ami a hátsó sikátorhoz vezetett. Meg kell hagyni, egész szemre való volt egér létére. – Miről lenne szó?

– Egy bizonyos Chan-Dash Neszről szeretnék magával beszélni.

– Mit akart tudni róla? Chan meghalt. Túladagolta magát, nincs mit mondanom róla...

– Nézze! Tudom, hogy közel álltak egymáshoz. Az a gyanú merült fel bennem, hogy az ex-párja talán nem véletlen baleset áldozata lett.

– Mi maga, talán rendőr? Olyan éles esze van, hogy akár az is lehetne.

– Mintha némi gúnyt vélnék felfedezni a hangjában!

– Látja? Mondom én!

– Szerintem Chan belekeveredett valamibe, ami rosszul sült el. Talán egy antik cicapeca lopásba. De csak tippelek.

– Legközelebb lottózhatna... Nem tudok róla semmit. – Majd indult, hogy felvegye a nyúl cipőt. De elkaptam a karját, mielőtt elért volna az ajtóhoz.

– Nézze...

– Cini.

– Nézze, Cini! Én segíteni akarok. Mondja el, kérem, amit tud! Segítsen elkapni Nesz gyilkosát. – Láttam rajta ez a duma bevált. Hatalmas kék szeme megtelt könnyel, de tartotta magát. Érés kis fehér volt. Szípozott egyet, megtörölte az orrát, majd belefogott a mesébe.

– Hát rendben, legyen. Ártani már úgyse árthatok vele. Chan-nel két éve jöttünk össze San Miceisco-ban. Miután kijött a dobozból, új életet akartunk kezdeni itt Catlantic City-ben. Minden simán ment. Ő kapott egy zsíros állást, mint házi egér, én meg itt kezdtem cincérkedni. Nem egy álom meló, de kapok bőven sajtra valót. Minden szép és jó volt, amíg nem jött az a néember, és be nem hálózta. Rávette, hogy lopja el azt a pálcát, majd cseréljék ki az eredetivel. Azt mondta, senki nem fog rájönni, eladják a fekete-macska piacon, és a pénzből elutaznak messzire, ahol senki nem ismeri őket. Az a nő teljesen a bajsa köré csavarta. Chan a halála előtt egy héttel szakított velem. Mindent bevallott, hogy halálosan szerelmes, és hogy nagyon sajnálja, de úgy érzi megtalálta élete nőjét. Engem meg csak úgy eldobott! De ő járt rosszabbul. Csak játékegér volt számára. Teljesen biztos vagyok benne, hogy az az aberrált nő áll a háttérben. Gusztustalan és beteges! Undorító. Azt kell, hogy mondjam Chan megérdemelte, amit kapott. – Olyan gyűlölettel beszélt, hogy teljesen meglepődtem. Egy összetört kis puha fehér egérre számítottam, nem egy véregerre! – És most, ha megbocsájt, vissza kell mennem dolgozni. Nem repül a sajt a számba.

– Őh, hát hogyne, Cini, menjen csak. Még egy gyors kérdés! Le tudná írni nekem a szóban forgó egeret?

– Egeret? Egeret?! Hát maga nem figyelt rám? Egy macska volt az. Egy nagy, kövér bundájú Maine Coon. Égbe kiáltóan büdös karamell szaggal. – Majd beviharzott.

Én csak álltam a sikátor közepén, úgy éreztem, megnyílik alattam a föld. Az ég dörgött, majd súlyos esőcseppek hullottak leszakadt pofámra. Nem lehetett igaz! Hirtelen jött a felismerés, mekkora lóvá tett macska is vagyok én.

Szánalmas, vén bolond, aki egy pár szédítő cicafarok látán elveszti a maradék eszét is. Teljesen tisztán láttam. Vagy mégsem?

Másnap Mack Karmollal összeültünk megbeszélni az ügyet.

– Jó reggelt, uraim! – nyitott be Cirmi, miközben a jegyzeteimet olvastam át. – Hoztam tejeskávét. – Majd kísétél a tárgyalóból.

– Nos, Karmol. Kérem, tájékoztasson az ügy fejleményeiről.

– Máris uram! Fitz McCapar vallomása alapján egy hónappal ezelőtt még biztos az eredeti cica-peca állt a Miauvre vitrinében. Ugyanis minden hónapban ellenőrzést tartanak az ilyen nagy értékű tárgyak esetében. Tehát visszaneztem a biztonsági kamera felvételeit egy hónapra visszamenőleg. Semmi gyanús mozgás nem található, három héttel ezelőttig. A kamerán jól kivehető egy kis testű egyén, feltehetőleg egy egér amint a biztonsági rendszer körül babrál, majd pontosan egy perces áramszünet, a kamerák elsötétülnek, és mire visszajön a kép, minden teljesen normális. A biztonságiaknak nem is volt gyanús semmi. Mindent összevetve nagy valószínűséggel az elkövető Chen-Dash Nesz volt. Ezt alátámasztja a holttesténél talált éjszínű cirrkkónia is, ami, mint kiderült az eredeti cica-palcából származik.

– Értem. – Az agyam zakatolt. Nem mondtam Mack Karmolnak, amit Cini mondott nekem a sikátorban. Hogy

miért? Magam sem tudom. A bizonyítékok mind Chen ellen szóltak. Cornelia mancsa tiszta maradt.

– Minden dokumentumot átküldtem a Fő Macsnagynak.
– Ah igen, a Macsnagy, akivel régi jó barátok... Éreztem, itt valami nagyobb dolog van készülőben. A belső feszültség elektromossá tette a bundám. – Aki épp ebben a pillanatban adja vissza az Éjféli Szivárvány másolatát Miss Cornelia Le Fetty-nek.

– Hogy micsoda?

– Igen, a kinyávogatóban vannak, ha jól gondolom.

Nekiiramodtam, mint a macska, akinek sürgős dolga van az alomban. Iszkoltam kifelé, hátha még elkapom egy pillanatra. Csak egyszer kell a szemébe nézmem, hogy tudjam, igaz volt-e. Talán Cini tévedett. Vagy hazudott. Tudnom kellett! Még pont elkaptam egy utolsó pillantást, amint Cornelia beszállt a taxiba, mancsában a cicapeccával. Rám mosolygott, és megállt az idő. Megnyalta gyönyörű bajsza tövét úgy, hogy közben kivillant éles metszőfoga. Ez a Cornelia más volt. Aljas, és sokkal izgatottabb, mint a törékeny kis díva, akit én megismertem. Megvillantotta szemét és a taxi elhajtott vele.

Aznap hazafelé nem húztam fel a Catillac tetejét. A rossz idő ellenére ki kellett szellőztetnem a fejem. Nem tudtam másra gondolni csak arra, hogy ki kell derítenem, mi folyik itt. Ennyire megvezettek? Miss Cornelia Le Fetty! Ki vagy te valójában? Kilenc életemre esküszöm, addig nem nyugszom, amíg mindenre fényt nem derítek!

Tudtad, hogy a Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg?

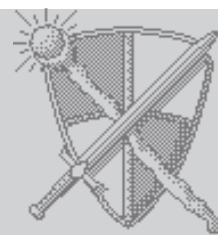

Ráadásul jelenleg készülőben van a harmadik antológia, mely **Könnyed fantasztikum** címmel lát majd napvilágot!

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a **Próbagoblin Könyvek Facebook csoportból**.

B. J. Schmudla

Új Hajnal vándorai – Az alku már megkötött II.

II.

Az utazókapu gyomorforgató rántással okádta ki magából a három alakot a poshadt, bűzös levegőjű, ódon járatba, de ez az élmény a tagbaszakadt harcost viselte meg ismét a legjobban.

– Ke'fril ökle tágítsa ki a seggét annak, aki ezt kitalálta! – emlegette fel az Acél Titánt két öklendezés között, de hamar összeszedte magát. Gyakorlott mozdulattal akasztotta le hátáról és csatolta baljára az energiapajzsot, mely halk zizzenés kíséretében nyílt két-alkarnyi ernyővé. Szabad kezében egy gonoszul csillogó acélkardot tartott. A pajzs enyhe narancs derengése kísérteties fénybe burkolta a szűk folyosót és a padlón futó történelem előtti síneket. A járat, melybe érkeztek vagy tízméternyi hosszón nyílegyenesen vezetett előre, mielőtt egy terembe nyílt volna, amit az emberi szem számára sötétség borított.

– Jacobien, te menj előre és derítsd fel a terepet! Ha jól sejtem, a te korcs fajtád lát a legjobban közülünk – bökött Lex a fejével bérence felé. A szavakat parancsolóan, megszokásból köpte a hegyes fülű szerzetnek.

Amaz bólintott, majd, mint egy árnyék, megindult előre. Fel sem vette megbízója durvaságát, hisz már hozzászokott ehhez az emberektől. Még a saját anyjától sem kapott mást, aki hamar eltaszította magától, mert nem tudta elviselni, hogy ő is egy ilyen korcsot hozott a világra. Egy tündérvilágot, ami semmire sem jó. Szerencsére azonban rátalált egy hozzá hasonlókból álló közösség fürkésze, így megmenekült az éhhaláltól és egy újabb esélyt kapott az élettől, amit annyira imádott. Ezért hát bármit megtett, hogy kiélvezze minden percét, részt vegyen az összes kínálkozó kalandjában. Égjen, lángoljon, mint a legfényesebb fálya!

Tapasztalt lopakodóként úgy haladt előre a szinte fedezék nélküli folyosó sötétjében, hogy még társai is csak néha-néha pillantották meg libbenő köpenyét. Nem telt bele sok idő, és vissza is tért. Szemében azonban vad félelem csillogott, nyoma sem volt a korábbi kalandvágynak.

– Erről nem volt szó, varázsló! – dadogta – Ez a valami ott bent...

– Hová hoztál minket megint, te kutyafattyá? – fogyott el a harcos türelme társa félelme láttán.

Már az indulásuk után nem sokkal elkezdte idegesíteni a terkeni lekezelő, mindent és mindenkit semmibe vevő modora, és ez a feszültség az egyre újabb bonyodalma láttán csak nőttön nőtt benne, mígnem elérte azt a szintet, ahol már a pénz és jutalom sem számítottak. Lex nem késlekedett. Társai félelme és dühe láttán a misztikus

tudományok általa ismert legmagasabb és egyben legvesélyesebb köréhez nyúlt. Nyugalmat erőltetett magára és tökéletesen kiürítette a zavaró gondolatokat fejéből, hogy megacélozza saját lényegét, majd kinyúlt egyenest a másik kettő eleven, lüktető belső magja felé. Tisztában volt vele, hogy most olyan vizekre evez, amely próbára teszi a legszilárdabb akarátú, vagy legnagyobb tudású misztikusokat is. Az elemekkel, vagy bármilyen élettelen, tudattalan tárggyal mágiát úzni egy dolog, de egy élő, személyiséggel rendelkező teremtmény lényegét megérinteni valakinek a saját pusztá lényegével megint csak más. A földnek, fémeknek, vagy még akár egy egyszerű növénynek is könnyen meg lehetett ismerni az igazi valóját, azt a mágikus magot, ami benne szunnyad és azzá teszi, ami, de egy értelmes lény ezektől merőben eltérő. Azt az érzelmei, szokásai és tapasztalatai olyan komplexsé formálják, amelyre nem lehet eléggé felkészülni; és ki tudja, mi lakozik legbelül? Mi az, ami megérinti a mágust magát, és akár egy életre eltorzíthatja úgy, hogy észre sem veszi?

Mindezek tudatában Lex hideg logikával, a kockázatok mérlegelve döntött, és formálni kezdte a szavakat, melyek Sven és Jacobien legmélyére hatoltak.

– Bátorság és bajtársiasság, barátaim – hangsúlyozta ki az utolsó szót, miközben a hangján keresztül utat engedett önnön lényegének, hogy közvetlenül érintkezessen a többiekével. Ez az erőszak olyan durva formája volt, melyet lehetetlen leírni. Mint mikor egy erőszaktevő martalóc veti rá magát egy hamvas fiatal lányra, aki először sír, vergődik és menekülni próbál, de végül úgyis az erő győz, megtöri és el is torzíttja az ellenállni próbáló akaratot.

– Tudom, hogy megrettent titeket a kihívás, de a jutalom is királyi lesz. Bízatok bennem, és nem eshet bajotok, hisz jól ismertek.

– Nem úgy gondoltam, barátom. Tudod, hogy mindig állom a szavam. Még az életem árán is – mondta a bajtársiasság és rendíthetetlen barátság érzésével eltelt veterán, miután feleszmélt hipnotikus rémálmából, mely csak egy szemvillanásig tartott, de örök lenyomatot hagyott lelkében.

– Ahogy én is! Pengém és tudásom a tiéd – csatlakozott Jacobien, de szavai valahogy hidegbben csengtek, mint korábban, és az átszellemült mondandó ellenére hangjában arrogancia csendült.

Ezzel fordultak is meg mindketten, hogy összeszokott csapat módjára meginduljanak az ismeretlenbe. Lex egy kurta mosoly kíséretében pár méterre lemaradva követte

őket, de közben cseppet sem lazított a mágikus csáklýakon, melyeket társai lelkébe hajított. Úgy tartotta őket pórázon, mint a kutyákat, noha a varázs már megfogant.

A csarnokba óvakodva eléjük tárult a rettenetes látvány: a hatalmas terem falait – mely jó másfél méternyire volt felettük a tovafutó folyosó oldalágaként – ódon csempék borították, melyek közül mára már csak mutatóban maradt éppen néhány darab. Repedéseikből fluoreszkáló gombok és zuzmók sarjadtak, melyek kísérteties fénnel töltötték meg a bestiálisan berendezett helyet. Az emberi és egyéb humanoid csontokkal, belsőségekkel borított padló izsamós volt a vértől és a szennytól. A szag így szinte elviselhetetlen volt. De a legszörnyetesebb látványt a teremben közepén trónoló démoni bestia nyújtotta, ami épp egy nemrég lemészárolt nő friss húsát marcangolta. A két ember magas monstrum nem figyelt fel rájuk. Legalábbis nem adta jelét.

Óvatosan másztak ki a vajatból a platóra és elfoglalták a pozíciójukat, hogy lerohanhassák gyanútlan ellenfelüket. A harc gyors, borzalmas és kegyetlen volt. Elsőként Sven támadott. Egy erőteljes csapással pengéjét a dög hátába mélyesztette. A lény sikoltva csapott hátra rongybabaként lökve támadóját a sarokba, aki hatalmas csattanással ért földet vért és fogakat köpködve a padlóra. Pajzstartó karja petyhüdtlen lógott az oldalán, de még lélegzett.

Ezek után Jacobien sem késlekedett. Gyorsan felmérte a helyzetet és elővette legféltettebb kincsét, melyet a combjára szíjazva hordott. Több lövést adott le belőle fedezékéből a bestiára, majd rögtön új pozíciót keresett. A három fénylő csóva azonban csak kisebb égéseket okozott az acélkemény és nyálkától izsamós bőrön. A pokoli bestia közben egy hatalmas ugrással Sven fölött termett és egy roppantással összezúzta a harcos koponyáját. Az nem mozdult többet.

A hegyes fülű, ragadozómadár-vonású lopakodónak ez már sok volt. Barátja elvesztésének látványa valamilyen módon lebírt a terkeni katona varázslatát, és fedezékét elhagyva rohanvást indult a járat felé, ahonnet érkeztek. Ellenfele azonban résen volt: korábbi lakomájának egy darabjával úgy dobta hátba a korcsot, hogy az elterült a földön.

Ekkor a ruganyos mozgású varázsló ráeszmélt, hogy egyedül van. Be kell vetnie mindent, vagy ő is lakomaként végzi. Ezt csak megerősítette, ami ez után következett.

– Önként jöttetek élém, hogy megtöltsétek a gyomrom. Szeretem az ilyen ételt – dörögte a lény emberi hangokat formázva várkapunyi, agyarakkal szegélyezett pofájával.

Ezt kihasználva a néhai százados ismét rabigába hajtotta az energia örvénylő szövedékét, de ezúttal a levegőt érintette meg, hogy ellenfele ne érhesse el hosszú karjaival. Felszökkent és fent is maradt. Szerencséjére a plafon kellően magas volt, de tisztában volt vele, hogy ez a varázslat hatalmas erőfeszítést kíván tőle. Úgy érezte, hogy szinte feloldódik a légtérben és teljes valóját képes lenne elfűjni egy erősebb fuvallat, kitörölve őt a létezésből. Szerencsére tisztában volt vele, hogy tud ellenállni ennek a változásnak, amit a túl gyors és agresszív varázslás idézett elő benne. Erre képezték ki, de ezt az erőfeszítést időbe telik, hogy kiheverje majd.

Ennek ellenére azonban mindent vagy semmit alapon – hisz más választása nem volt – a mennydörgés erejére

koncentrált. Újabb erőket akart rabigába hajtani, noha a lebegés is pokoli megterhelő volt. Ezúttal tovább formázta a leget, amihez már amúgy is közeledett a lényege. Érezte, ahogy kezei között hűl a levegő és feltöltődik a villámok hatalmával. Belsejében vihar tombolt, mely majd szétszakította testét, de ugyanakkor eltöltötte a szilaj és megbolázhatatlan tombolás mámorító érzésével is. Mikor már a dühöngő energiák majd szétfeszítették, akkor összecsapta tenyereit és fülsiketítő robaj kíséretében elsőpró mennydörgéshullámot küldött felfelé, amivel nem ellenfelét, hanem magát az épületet célozta. Minden erejét kimerítve még háromszor ismételte meg az embert próbáló bűbájt. A csarnok boltozata engedett. Mélyről jövő, morajló remegés kíséretében szakadt le, maga alá temetve ellenfelét és csaknem Lexet magát is. Ereje fogytával benuktan zuhant alá a magasból súlyosan összezúzva magát a kövezeten.

A démoni lény teste szétszaggatva, kövektől összezúzva feküdt a romok alatt. Végtagjait mázsás kőtömbök fordították ki helyükről, míg abból a borzalomból, ami egykor a szörnyeteg feje volt, most csak egy nyálkás húsmassza látszott.

Minden erejét összeszedve Lex felállt, és ébredező társára bámult, aki az ütéstől kótyagosan most tért csak magához. Mindketten porosak, szakadtak és véresek voltak.

– Tessék, Utazó! Megtettem, amit kértél. Most álld a szavad, vigyél ki minket innét és add az erőt, amit ígértél! – Hangja dühtől és arroganciától átitatva csapódott törmelékhalomtól törmelékhalomig a csarnok romjai között.

Ekkor egy hang szólalt meg. Talán csak a fejében. Nem tudta.

– Nem figyeltél rám ember! Az erőnek ára van, melyet a halandó lélek gátlásai csak korlátoznak. Azt mondtam, hogy csak egyikőtök élheti túl – csendültek a gúnyos szavak az Utazó átható hangján.

Vörös köd ereszkedett Lex tudatára. Nem tűrte, hogy játszanak vele és nem volt hajnalodó itt megdöglenni, mint egy kutya. Akarta a hatalmat, a mindenk feletti erőt, és gyűlölte az Utazót. De valamit tennie kellett. Összeszedte hát minden erejét, és a tüzet szólította, de gyenge volt ellenállni neki. Érezte, hogy elemészti az Ifrit lehelete, és testét-lelkét elborítják a lángok. A húsát marcangolják és pokoli, tomboló erővel töltik meg belülről, melyet az egyetlen előtte álló akadályra zúdított: Jacobienre. Az ő képe volt az utolsó, melyet a varázsló látott, mielőtt szemei és kezei ropogásra sülték saját tüzeinek lángjában.

Az elf füstölgő, búzló teteme tompa puffanással zuhant a padlóra. Ez a puffanás jelezte, hogy Lex állta a szavát, és ezzel végérvényesen eltávolodott valami olyasmitől, amit emberségnek és emberiségnek neveznek. Nem maradt más hátra, csak az úr, ami úgy szívta magához a romlott erőt, mint egy fekete lyuk, és egy összeégett burok, mely vakon ordított a történelem letűnt korszakának egy elfeledett zárványában valahol a világban.

Lexnek fogalma sem volt, mennyi idő telt el, míg úrrá tudott lenni a fájdalom és képesnek érezte magát, hogy megszólaljon.

– Rendben, Utazó! Megtettem, amit kértél. Most hogyan tovább? – üvöltötte a kínoktól sokkos katona.

– Minden elő van készítve számodra. Csak gyere vissza a szentélybe és tiéd, amit ígértem.

– De mégis hogyan? Katona vagyok. Tudom, hogy milyenek a sebeim. Egy napot sem húzok ki segítség nélkül és a látásom is oda.

– Gondolkozz! A hatalomnak ára van. Még mindig nem tanultad meg? – jött a mentális válasz.

A varázsló összeégett kezeivel, alig mozgó ujjával, vakon és zúzódásoktól félholtan kutatni kezdett a romok között felszerelését keresve. A fájdalom hullámai egyre

kínzóbban törtek rá, de végül megtalálta, amit keresett: a gyűrűt, mellyel első alkalommal is a könyvtárhoz utazott. Megkereste az egyetlen ujját, amire még jó volt és ráhúzta. A ropogásra égett hús a mozdulatától lehasadt a csontról és úgy csüngött alá, mint egy morbid hinta, ami minden mozdulatával földöntúli fájdalmat küldött saját állványzatába. A kintől üvöltve Lex elfordította az ékszert és artikulálatlanul kinyögte a szükséges szavakat. Már utazott is.

Krómer Ágnes

Szentemhez

Isten házában aprót dobáltam neked,
szürke kétségek, lelki kínok között.
Erőt kértem volna csak kölcsönbe,
Földi szemétdombra, mondd, minek jöttem?
Isten házában aprót dobáltam neked.
Ha tehetnéd, talán megdobáltál volna velem.
Én úgy távoztam, mint aki mélyen hisz.
Te úgy maradtál, ahogy már évek óta voltál.
Te kiben és miben hittél, én már nem kérdelem.
Szemem csípi az élet szenny, a fekete érdek.
Én már nem térdelek többet előtted.
Szentként tisztán szívemben még őrizlek.

Erdős Sándor

Csoda Bakonybélen

Történt egyszer nem oly régen,
csodák szötte szép Bakonybélen.
Hét esztendőre elvonult Gellért,
remeteként imádkozva lelki csendért.

Egy nap egy szarvastehén, borjával
Gellért mellé hevert, bökdösve őt orrával.
De az idill nem tartott ám sokáig,
farkas elől menekülve a bika rohant odáig.

Berontott a kunyhóba a farkast sebezve,
párját magával vitte borját feledve.
Gellért mellé rogyott a sebzett állat,
hálásan érezve itt neki senki nem árthat.

Gellért ápolta, nevelte szeretettel a kis farkast.
Meg is gyógyult, testvérként szeretve a szarvast.
Így osztotta meg Gellért és a két ifjú állat.
Szomorú magányát és az apró házat.

Matthew B. Reynolds

Csak lazán

Ne gondold túl a dolgokat,
Ne kergess vad ábrándokat,
Ősznek éjjelén.
Lazán vedd az életet,
Nem úgy, mint a macskáknak
Hisz nekik kilenc van.
Becsüld hát meg azt az egyet,
Csak lazán, édes egy komám.

Szentes, 2022 ősz

angyalka 146

Köszönöm

Köszönöm a hallgatást,
a megértést, az éveket,
köszönöm, hogy voltál,
meggyógyítottad énemet.

Köszönöm a törődést,
a féltő szavakat,
köszönöm az együttérző,
mindig hű önmagad.

Köszönöm az őszinte,
segítő szándékot,
búcsúként fogadd el
ezt a kis ajándékot:

az Idő útja kettévált,
az elágazáshoz érve,
te jobbra, én balra:
itt van történetünk
VÉGE.

Charles

Céltalanul

Lehunyam a szemem
És egyből elnyom az álom.
Bármennyire szeretném
Az út végét nem látom.

Haladok a semmibe,
Az életem vége felé,
Hangom folyton elcsuklik,
Mint csalódott gyermeké.

Jobb lábam a bal után,
De nincs előttem fény.
Nincs már miért küzdenem.
Elveszett a remény.

edwardhooper

Csak Te

Elmentem a végsőig,
Oda, ahol lebukik a Nap,
S láttam sok csodát,
Fénylő isteneket, ékköveket.
De nem találtam semmit,
Mi hozzád fogható!
Láttam hajókat
Kincsekkel roskadozva,
Duzzadó vitorlákat, sebes habokat.
De hozzád foghatót
Nem láttam sehol!
Hallottam titkokat,
Részese voltam misztériumoknak,
Ámultam a papok között.
De hozzád foghatót
Nem leltem sehol!
Éreztem izzó szelet,
Nap hevét arcomon,
Jártam kietlen sivatagokban.
De nem ismertem mást,
Mi hozzád fogható!
Kiáltottam szakadék szélén,
Belenéztem a tátongó meredélybe,
A mélység belekapott kezembe.
S nem találtam mást,
Mi hozzád fogható!
Nem kérek mást, csak Téged,
Mi semmi máshoz nem fogható!

csabi6669

A csendben elmerülve

Csak nézem ezt a furcsa, ferde fát,
mely keresztülivel szirten át.
Hogy lehet, hogy e lényt ne szeressem,
hogy benne társam ne keresssem.
Már csöndes ága között az arany napot
nem tartja, s madara is elhallgatott.
Virága sincs már, sem édes gyümölcse,
mégis ő az alkony szelíd bölcse.
A szemlélő, ki oly esetlen,
s végtelen titkába hogyha elmerül,
törékeny szálként is szelíden arra dől,
amerre lelke vonja szüntelen.

2020. 11. 11.

Tumicz Krisztina

Összezsugorodom

összezsugorodom
bujkállok lüktető bőröm
mögé rejtett alakzatomban
behúszom magam az árnyékba
nem teszek semmi rosszat
csak birkózom az éjjellel megint

mi folyik itt? mit tudsz rólam valójában?
semmi válasz
az istenit elringat a sötét takaróm
hiszen én, hiszen én már álmodom
téged meg a valóság visz másfelé

összezsugorodom
belebújok a sarokba
ne csitítgass engem
hisz nem tudsz semmit
azt hittem nem vagyok igazi,
semmitől nem leszek jobban
csak a düh ismét megkísért
amiért felhoztad, hogy
megint elrepít a képzelet

mi folyik itt? mit tudsz rólam valójában?
semmi válasz
az istenit elringat a sötét takaróm
hiszen én, hiszen én már álmodom
téged meg a valóság visz másfelé

Norton

Kőmives Vaszil

Tucatnyi kőmérget összetanako­dék,
mit rakéta lerombolt, fölépítenék.

Fö­lépítenék, bár nem nagy a fizetség,
mindenütt házromok, de valahol lakni kék.

Hozzá is látanak a kemény munkának,
de új rakéta jó, s a falak csak omlának.

A falak csak omlának, maradnak csonkának,
így nem sok értelme a kemény munkának.

Messze bunkerében busa fejű nagyúr,
parancsokat ordít, és csak rombol vadul.

Pusztít, gyilkol vadul, busafejű hadúr,
őrült tetteitől a világ is kigyúl.

Halálba hajszo­lja gyermekit népének,
nem áll ellen senki pusztító mérge­nek.

Pusztító mérgetől sorvad el a világ,
a Föld csak egy virág, mit e féreg kirág.

Tucatnyi kőmérget összetanako­dék,
mit rakéta lerombolt, fölépítenék.

Ha megadják magukat, béke lesz majd hamar,
és galád diadal, mit ellenük akar.

De melyikük asszonyát dobják rá a tűzre?
Hogy aztán hamvait keverjék a mészbe?

Ez túl nagy áldozat, léleknek kárho­zat,
halnak hát szabadon, enyhítve károkat.

Tucatnyi kőmérget összetanako­dék,
mit rakéta lerombolt, fölépítenék.

Amit raktak délig, leomlott estelre,
mit estelre raktak, leomlott reggelre.

Romok a szabadban, átok a szavakban,
Roncsok az árokban, holtak a falakban.

Keserű az élet, hullanak a könnyek,
Építeni nehéz, pusztítani könnyebb.

Épülne a jövő, a virág is kikelne,
de mérgezett a világ, s mérgezett az elme.

Bosszú hátán bosszú, semmi sincsen ingyen,
de nincsen olyan hosszú, minek vége nincsen.

Lesz aki támogat, lesz aki csak bírál,
de egy szabály van csupán:
Küzdj, és bízva bízzál!

jocker

Szomorkás tél elő...

Szomorkás tél előben búsan szítál az eső,
Csak lassan hullik... tudjuk, lesz ő még havas eső!

Most minden szürke, ködös, felhővel borított a táj,
Hogy elmúlt meleg napfény, a színek... mindenkinek fáj.
A tél elő még nyálkás, sűrű ködöt is kipipál,
Lassan csontvázak a fák, ez, mi majd tájat tipizál.

Az eső áztatta vastag avar immár nem zizzen,
A múlt őszi táj sokszínűsége benne már nincsen.
Lassan közeledni fog a sírmárvány hidege,
Ha nincs jó kabátunk, átölel... hideg­lelése.

Sírokat is be­lepi majd a hó, mécses­et gyűjtani nem lehet,
De addig halottak napján temetőben gyűjtünk egyet-egyét.
Szeretteink ott laknak... hideg sírban így kapnak kis meleget.
Meglátogatjuk őket, mit otthagytunk... gondolatunk s szeretet.

Járhatunk bármerre, csinálhatunk bármit, de akit szerettünk,
Nekünk hiányzik... jobb híján szeretettel ő­rzi őt a szívünk.
Kedves halottunk! Bízunk, hogy főn­ről ő­rzi ő léptünk,
Ha ő már nincs velünk, legalább ennyi legyen nekünk.

Valaha éltek, álmodoztak, cipelték... tán' a keresztet,
De hogy itt legyenek, erre nem adhat­nak be keresztet.
Mi meg itt maradtunk, lehet, egyedül,
De nem gondolunk rájuk szent­telenül.

Temetőben az ódon kovácsoltvas kapu nyikordul,
Jönnek mások is, megyünk be együtt... van, ki családostul.
Legyünk kicsit együtt elhunytakkal legalább lélekben,
Mi jövőnk el hozzájuk... Ők már itt laknak a sírkertben.

Amerre nézünk, mindenfelé mécsesek tengere árad...
Múló idő a sírokra mohabársony terítőt ráad.

A szomorkás tél előben búsan szítál az eső.
Hidegben majd elvászunk, ha zúdul rá­nk havas eső!

Vecsés, 2013. október 22. - Kustra Ferenc József

SiPI

(Ir)reális valóság

Kacsaringós cifra füst kering körülöttem,
S arcokat rajzol, kiket azt hiszem ismerek;
Istenem, mind úgy viselkedik, mint egy gyerek!
Próbálgatom, értelmezem... ezt valahogy nem értem.

Pályát vesztett meteorként a világegyetem
Terében célok helyett álmokat kergetnek;
Azt hiszik, szeretnék: legyen a világ így kerek!
Próbálgatom, értelmezem... ezt továbbra sem értem.

Pedig higgyétek el, ez nem igaz, hazugság!
Bár titeket régóta nem érdekel a valódi igazság.
Szeretet, gyűlölet? szájatokból már csak üres sza-
vak!

Az Én, a Te, a Mi? és ha az igazság vak?
Jobban hinnél, ha lenne még miben,
S végre bízna, de már nem lesz kibem...

atesz990

Gazdagon

Lelkiekben gazdagon,
Nem tudom, hová tartozom.
A múltra nekem kellett
Egyszer ráébrednem.
Nem segítettek a szerek,
Csak a válaszra leltem.
Azért írom, hogy nem akarom,
Tudom jól, nehezen bírom.
Az élet nem játékszer,
Elmondták legalább ezerszer.
Csak azt nem kötötték rám,
Lezuhantam, kosz a szobám.
Fejemre estem, hibát követtem,
Amiért a világra jöttem.
El akartak vetetni mélyen,
Csak nem sikerült még időben!
Hibáztatva évtizedekig,
Fellobbant bennem a hit.
Egy fiatal kölyök nem lát,
Elmondom a hibát,
Felaprítom a teóriát!
Hibáztass, de nem leszek szolgád,
Kívánd halálom, a Pokol vár rád!

Tad Rayder

Szélcsend

A nyugalom, mi bennem van,
Mi átöleli lelkemet, körbefonja szívemet,
Elmondhatatlan.
Ahhoz tudnám hasonlítani,
Mint amikor a nap simogatja sugaraival kertemet.
Léleksimogató érzés, mikor a közelben van
S megfogja a kezem.
S tudatja velem, elmúlt a vihar,
Szélcsend van, kedvesem.
Szívem büszkeségtől ragyog,
Ahányszor csak ránézek,
Hamvas, szőke haját megsimítom, ahogy csak én tudom.
Tisztelem és Szeretetem határtalan feléje,
Királynőként kezelem,
Ahogy ő ezt eddig soha nem is remélte,
Tudom, szélcsend van, az is marad,
Távolból csak egy hangot hallok, ami nem más,
Mint a Te hangod.

Nizi

Álarcok

Álarcokat felvenni mindig nem lehet,
hozhat bármit az élet,
önmagadat megtagadni nem mered,
de legalábbis nem kéne.
Álarcok mögé bújni olykor hasznos lehet,
de vigyázz! El ne vessz mögötte!
S mire kijössz mögüle,
nehogy ott már csak
más ne fogadjon,
pusztán önmagad üres helye!
Álarcoddal másokat meg ne bántsd!
Meg ne alázz, mert NÉZD!
ők is emberek!
Élnek, léteznek, éreznek!
Lelküket önmagad bizonytalansága
miatt meg ne sebezsd!
Csak akkor, ha a kockázatot,
a következményeket vállalni mered,
mit okoz az ilyenkor felvett,
eljátszott, bántó, sértő, megalázó
viselkedésed!
Csak akkor tedd!
S utána ne csodálkozz,
ha nem kedvelnek,
ha nem szeretnek,
ha beszélni se akarnak már Teveled!

